

793.307

๑436ป

ร.๒

ปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ปริณิษานิพนธ์

ของ

อวยชัย เจียวชา

21 ต.ค. 2540

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริณิษานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

พฤษภาคม 2540

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

6888 9

**ปัญหาการ เรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร**

**บทคัดย่อ
ของ
อวยชัย เจียวชา**

**เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา**

พฤษภาคม 2540

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อทราบปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลเฉพาะวิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร เพื่อนำผลที่ได้ไปปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

กลุ่มประชากรที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้คือ นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาลีลาศในภาคต้นปีการศึกษา 2538 จำนวน 402 คน เปรียบเทียบปัญหาระหว่างหญิงกับชาย โดยใช้สถิติร้อยละและไคสแควร์

ผลการศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาลีลาศระหว่างนักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย พบว่า

1. ปัญหาด้านการเรียน นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ดังนี้

- 1.1 การค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมของนักศึกษา
- 1.2 ความกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา
- 1.3 ปัญหาในการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอของนักศึกษา
- 1.4 การวิพากษ์วิจารณ์และซักถามของนักศึกษา
- 1.5 ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนของนักศึกษา
- 1.6 นักศึกษาขาดการฝึกอบรมทักษะนอกเวลา

2. ปัญหาด้านการสอนของอาจารย์ นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ดังนี้

- 2.1 ความคิดริเริ่ม ดัดแปลงการสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์
- 2.2 การตรงต่อเวลา
- 2.3 บุคลิกภาพของอาจารย์
- 2.4 ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักศึกษาทั้งในและนอก

เวลาเรียนของอาจารย์

- 2.5 การไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน

3. ปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ดังนี้

- 3.1 ความเพียงพอของอุปกรณ์ เครื่องเสียง
- 3.2 คุณภาพของอุปกรณ์ เครื่องเสียง
- 3.3 ความสะดวกในการใช้อุปกรณ์การเรียนและการฝึกซ้อมลีลาศ
- 3.4 ขนาดของสถานที่เรียนกับจำนวนนักศึกษา

4. ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ดังนี้

4.1 การบริการให้คำปรึกษาของวิทยาเขตในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ

4.2 ความไม่สนใจและการเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ

4.3 ประสบการณ์และความรู้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศของนักศึกษา

4.4 ความร่วมมือและประสานงานที่ดีระหว่างนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร

4.5 ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษา

4.6 นักศึกษามีงานเกี่ยวกับการเรียนมากจนไม่มีเวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ

4.7 งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ

4.8 สถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ

4.9 การประเมินผลงานที่จัดกิจกรรมขึ้น เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

5. ปัญหาด้านการใช้แหล่งค้นคว้า นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ดังนี้

5.1 หนังสือวารสารและเอกสารการลีลาศ

5.2 ความสะดวกในการใช้ห้องสมุด

5.3 การเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการใช้ห้องสมุดของนักศึกษา

6. ปัญหาการประเมินผล นักศึกษาหญิงและนักศึกษายามีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ดังนี้

- 6.1 เกณฑ์ในการวัดประเมินผลวิชาภาคปฏิบัติ
- 6.2 เกณฑ์ในการวัดประเมินผลวิชาภาคทฤษฎี
- 6.3 วิธีการวัดและประเมินผล

**THE PROBLEMS OF DANCING LEARNING IN RAJAMANGALA INSTITUTE
OF TECHNOLOGY STUDENTS IN THE BANGKOK CAMPUS**

AN ABSTRACT

BY

OUYCHAI KHEUYKHUM

**Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University**

May 1997

The purpose of this research was to study the problems of dancing learning in Rajmangala Institute of Technology in Bangkok campus.

The sampling groups were the 402 male and female students at the advanced vocational level that registered dancing course at the first term of 1995, compared between male and female by percentage and Chi-square statistics.

The results were as follows:

1. There were significant differences at the .05 level in the dancing problem studies of the female and male students as follows.

1.1 Further studies of the students to add up the knowledge.

1.2 Students enthusiasm in there studies.

1.3 Problems for there regular study attendance.

1.4 The students inquiries and judgement criticism.

1.5 The students co-operating assistance.

1.6 The students lack of additional practice outside of the class.

2. There were significant differences at the .05 level in the teachers' in structing the female and male student as followes.

2.1 The teachers' initiatives and modifying teaching technique to suit certain situations.

2.2 Punctuality of the teachers.

2.3 Teachers personalities.

2.4 Teachers ability to create good relations with the students in and off the class.

2.5 The teachers refusal to listen to the students opinions concerning the instruction.

3. As for the problems concerning instructional equipment, teaching location and accomodation, there were significant differences between the female and male students at the .05 level as follows.

3.1 The sufficiency of sound equipment aids.

3.2 The quality of sound equipment aids.

3.3 The facility in using the instructional equipment for class studies and dacing practices.

3.4 The appropriateness of the study location and the number of the students.

4. As for the problems of the arrangement for dancing curricular activity courses, there were significant differences between the female and male students at the .05 level as follows.

4.1 The consulting services of the campus in arranging curricular activity of dancing courses.

4.2 Disinterestedness and unrecognition to arrange curricular activity of dancing courses.

4.3 The students experiences and knowledges in curricular activity of dancing courses.

4.4 Good co-operation and co-ordination of the students, teachers and the administrators.

4.5 The students co-operation in arranging curricular activity.

4.6 The students full load of academic studies gave them no time to arrange curricular activities.

4.7 The budget for arranging the curricular activities of dancing courses.

4.8 The place for arranging the curricular activities of dancing courses.

4.9 The evaluation to improve courses.

5. As for problems for research resources, there were significant differences at the .05 level as follows.

5.1 Books, journals and documents for dancing.

5.2 The library accommodation.

5.3 The students recognition and necessities in using the library.

6. As for the evaluation problems, there were significant differences at the .05 level as follows.

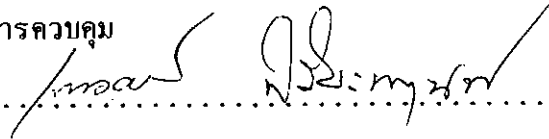
6.1 The evaluation criterion for the practice courses.

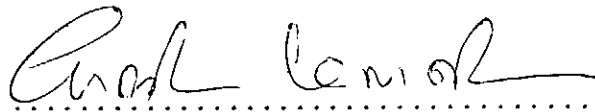
6.2 The evaluation criterion for the theory courses.

6.3 The methods of measurement and evaluation.

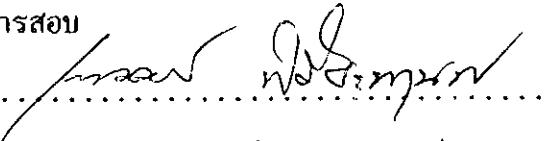
คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาประเด็นฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
พลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

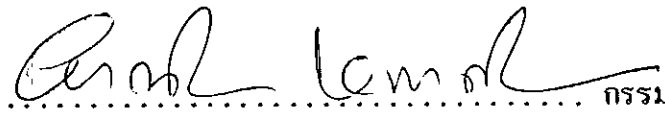
คณะกรรมการควบคุม

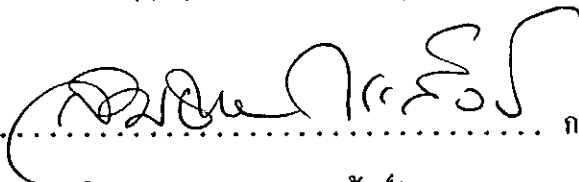

..... ประธาน
(รศ. เทเวศร์ ปิริยะพนธ์)

..... กรรมการ
(รศ. ผาณิต บิลมาศ)

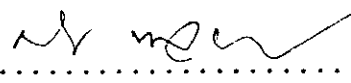
คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รศ. เทเวศร์ ปิริยะพนธ์)

..... กรรมการ
(รศ. ผาณิต บิลมาศ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อ. สมชาย โกรสังข์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับประเด็นฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร. ศิริยูภา พูลสุวรรณ)

วันที่ 14 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2540

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อย โดยได้รับความช่วยเหลือจากรองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพจน์ที่ ประธานกรรมการที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ผาณิต บิลมาศ ที่ได้สละเวลาช่วยให้คำแนะนำตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ งานงานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และอาจารย์สมชาย ภารสังข์ ที่ได้กรุณาเป็นกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณผู้เกี่ยวข้องที่ช่วยในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยและข้อมูลต่าง ๆ จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ประกอบด้วย รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย กาณจนवासี รองศาสตราจารย์ ดร.สุทธฉุ ศรีไสย์ แห่งคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิรัช วรรณรัตน์ แห่งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อาจารย์เต็ม เตือน เฟิงสี และอาจารย์นิพัทธ์ อัครศวะเมฆ แห่งสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

คุณค่าและประโยชน์ที่พึงมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแก่ผู้มาค้นคว้ารุ่นต่อ ๆ ไป

อวยชัย เขียวงา

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	คํานำ	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
	ความสําคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
	ข้อตกลงเบื้องต้น	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	6
	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนการสอน	6
	ปัญหาที่ครูต้องเผชิญในการเรียนการสอน	9
	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลีลาศ	25
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	31
	งานวิจัยในต่างประเทศ	31
	งานวิจัยในประเทศไทย	35
3	วิธีดาเนินการศึกษาค้นคว้า	42
	แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	42
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	44
	ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	44
	การหาคุณภาพเครื่องมือ	45
	วิธีดาเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	46
	วิธีจัดกระทำกับข้อมูล	46

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า	47
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	47
5 บทย่อ สรุปผล อภิปราย และ ข้อเสนอแนะ	70
บทย่อ	70
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	70
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	70
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	71
การวิเคราะห์ข้อมูล	71
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	72
อภิปรายผล	79
ข้อเสนอแนะ	82
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป	83
บรรณานุกรม	84
ภาคผนวก	87
ประวัติย่อของผู้วิจัย	98

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงรายละเอียดจำนวนวิทยาเขต จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาสีลาศ ในภาคต้น ปีการศึกษา 2538 จำนวนตัวอย่างที่สุ่ม	43
2 แสดงค่าร้อยละปัญหาด้านการเรียนของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย	48
3 แสดงค่าร้อยละปัญหาด้านการสอนของอาจารย์	50
4 แสดงค่าร้อยละปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก	53
5 แสดงค่าร้อยละปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	56
6 แสดงค่าร้อยละปัญหาด้านการใช้แหล่งค้นคว้า	59
7 แสดงค่าร้อยละปัญหาด้านการประเมินผล	60
8 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษา	62
9 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของอาจารย์	63
10 เปรียบเทียบปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก	64
11 เปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	65
12 เปรียบเทียบปัญหาด้านการใช้แหล่งค้นคว้า	66
13 เปรียบเทียบปัญหาด้านการประเมินผล	67

บทที่ 1

บทนำ

บทนำ

การออกกำลังกายมีความจำเป็นสำหรับมนุษย์ในสังคมปัจจุบันมาก เนื่องจากสภาพสังคมทุกวันนี้ ไม่เอื้อต่อการออกกำลังกาย ประชาชนส่วนใหญ่นิยมเมือง มีความจำเป็นต้องคืนรนเวลาส่วนหนึ่งไปใช้หมดไปกับการเดินทางและทำงาน เพื่อให้มีชีวิตรอดอยู่ในสังคมที่เต็มไปด้วยผู้อื่น เวลาที่ว่างจึงมุ่งการแสวงหาเงินและวัตถุด้วย นอกจากนั้นสิ่งต่าง ๆ ทั้งหลายที่มนุษย์ดิ้นรนคิดค้นหรือซื้อหามา ส่วนมากเป็นความเจริญทางด้านวัตถุที่หาหามนุษย์มีความได้เปรียบเชิงกลสูงคือ ออกแรงน้อยแต่ได้งานมาก ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงห่างเหินจากการออกกำลังกายมากขึ้นทุกที จนทำให้ร่างกายอ่อนแอลงโดยลำดับ จนบางครั้งต้องทุ่มเทเงินจำนวนมาก ๆ เพื่อรักษาสุขภาพ ซึ่งเป็นการแก้ไขปัญหาก็ปลายเหตุ

ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการทุกแขนงได้รุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ด้วยความเพียรพยายามของมนุษย์ ทว่ามนุษย์ทราบว่าการออกกำลังกายมีประโยชน์ต่อร่างกายอย่างมหาศาล จึงมีการบรรจุวิชาพลศึกษาไว้ในหลักสูตรการศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา เพราะวิชาพลศึกษาสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา (วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2510 : 10) ด้วยเหตุนี้มนุษย์ที่เป็นห่วงสุขภาพตนเอง จึงได้พยายามหาทางออกกำลังกายด้วยวิธีการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการวิ่ง เล่นกีฬา เดินแอโรบิก หรือกิจกรรมอื่น ๆ สุดแต่จะสรรหาให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม โดยเฉพาะเวลาที่มีอยู่ค่อนข้างจำกัด

ในปัจจุบันสถาบันการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษาของไทย ได้หันมาส่งเสริมการออกกำลังกาย ทั้งในรูปแบบของบรรจุในหลักสูตรและกิจกรรมเสริมหลักสูตร บางสถาบันถึงกับใช้กิจกรรมออกกำลังกายโดยเน้นทางด้านกีฬา เป็นเครื่องมือสร้างชื่อเสียงให้กับสถาบันก็มี

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เป็นสถานศึกษาด้านสายอาชีพระดับประกาศนียบัตรชั้นต้น และชั้นสูง (ปวช., ปวส.) จนถึงระดับปริญญา ตระหนักถึงความสำคัญของการออกกำลังกาย จึงบรรจุวิชาพลศึกษาไว้ในหลักสูตรทุกระดับ โดยเขียนหลักสูตรไว้กว้าง ๆ ดังนี้

ความหมายของพลศึกษา ความหมายและความสำคัญของสมรรถภาพทางกาย องค์ประกอบที่สำคัญของสมรรถภาพทางกาย กิจกรรมทดสอบสมรรถภาพของตนเอง การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย รู้จักกติกา การเล่นเป็นทีม สวัสดิภาพ ในกิจกรรมพลศึกษามรรยาทในการเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษาต่าง ๆ ได้แก่ เกม กีฬา กรีฑา กีฬาทางน้ำ กิจกรรมเข้าจังหวะ กิจกรรมแก้ไขข้อบกพร่องทางร่างกาย ให้เลือกกิจกรรมพลศึกษา ดังกล่าวให้เหมาะสมกับความสามารถของตนเองและประเมินผล (หลักสูตรราชมงคล)

จากความหมายของพลศึกษา จะเห็นได้ว่าเป็นหลักสูตรที่เปิดกว้างแก่ทุกวิทยาเขต ซึ่งมีทั้งหมดกว่า 30 วิทยาเขตทั่วประเทศไทย ได้เลือกเรียนและปรับให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของแต่ละวิทยาเขต

หลาย ๆ วิทยาเขตเลือกเรียนกิจกรรมเข้าจังหวะโดยใช้วิชาลีลาศแทน เนื่องจากเห็นว่าลีลาศเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบันเพราะเป็นการออกกำลังกายที่ก่อให้เกิดความบันเทิงสนุกสนาน เพลิดเพลินกับเสียงเพลงผ่อนคลายความเครียด นักศึกษาไม่ต้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย สถานที่ อุปกรณ์หาได้สะดวก และสามารถนำกิจกรรมนี้ไปออกงานสังคมได้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาบุคลิกภาพ และความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ถือเป็นกิจกรรมพัฒนามนุษย์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสติปัญญา ตรงกับหลักการทางพลศึกษา

ในขณะที่บางวิทยาเขตเปิดสอนวิชาลีลาศ เนื่องจากอาจารย์ผู้สอนชอบและมีความถนัดทางด้านลีลาศเป็นพิเศษ บางวิทยาเขตเปิดสอนเพราะความจำเป็น เนื่องจากสถานที่หรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ไม่เอื้อต่อการสอน กิจกรรมพลศึกษาด้านอื่น ๆ นำมาเป็นปัจจัยหนึ่งในการตัดสินใจเลือกเปิดสอนลีลาศ

ประกอบกับความนิยมของลีลาศในระดับสากล ได้กลับมาเป็นที่ยอมรับถึงกันได้บรรจุลีลาศเข้าเป็นกีฬาชนิดหนึ่ง ในการแข่งขันกีฬารโอลิมปิก ปี ค.ศ. 2000 ที่ประเทศออสเตรเลีย

เป็นเจ้าภาพ ขบวนการเรียนการสอนจึงน่าจะมีการพัฒนาปรับปรุงให้ไปสู่ความเป็นสากลระดับโลกได้ เพราะขนาดของสรีระทางร่างกายที่มีขนาดเล็กลงมาได้เป็นเรื่องเสียเปรียบของกีฬาประเภทนี้เลย

แต่ในการเรียนการสอนลีลาศของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล แต่ละวิทยาเขตที่ผ่านมา อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้กำหนดโครงการสอนเองตามความถนัด และความเข้าใจจดอย่าให้สอดคล้องกับหลักสูตรที่เขียนไว้กว้าง ๆ โดยที่ยังไม่มีการสำรวจหรือศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนลีลาศของนักศึกษามาก่อนเลย

ด้วยเหตุดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะ เป็นบุคลากรของสถาบันนี้และเป็นผู้สอนพลศึกษา ซึ่งต้องสอนลีลาศด้วย จึงมีความเห็นว่าควรมีการสำรวจสภาพปัญหาของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาลีลาศ จากวิทยาเขตต่าง ๆ ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ อันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนต่อไป ตลอดจนเป็นแนวทางที่เหมาะสมสำหรับวิทยาเขตอื่น ๆ ที่จะเปิดสอนต่อไปอีกด้วย อีกทั้งเป็นแนวทางในการเตรียมแก้ปัญหาเพื่อสร้างนักกีฬาประเภทลีลาศสู่ระดับสากลต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อทราบปัญหาการเรียนการสอนวิชาลีลาศของนักศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาลีลาศระหว่างนักศึกษาหญิงกับ

นักศึกษาชาย

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทราบปัญหาการเรียนการสอนวิชาลีลาศของนักศึกษา
2. ทราบความแตกต่างของปัญหาการเรียนการสอนวิชาลีลาศระหว่างนักศึกษาหญิงกับ

นักศึกษาชาย

3. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนลีลาศสำหรับวิทยาเขตที่กำลังเปิดสอนอยู่
4. เพื่อเป็นแนวทางในการวางโครงการสอนลีลาศสำหรับวิทยาเขตอื่น ๆ ที่จะเปิดสอนต่อไป
5. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

กลุ่มตัวอย่างต้องเป็นผู้เรียนวิชาลีลาศในปีการศึกษา 2538 ภาคต้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาปัญหาที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาลีลาศของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เฉพาะวิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เท่านั้น โดยใช้แบบสอบถาม

1. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่เรียนลีลาศเฉพาะวิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร
 2. ตัวแปร
 - 2.1 ตัวแปรต้น คือ เพศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่เรียนลีลาศ
 - 2.2 ตัวแปรตาม คือ ปัญหาที่มีต่อการเรียนการสอนลีลาศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิชาลีลาศ หมายถึง การเต้นรำ แทนกิจกรรมเข้าจังหวะที่ระบุไว้ในหลักสูตรของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

2. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
ภาคปกติที่เรียนวิชาลีลาศ ในปีการศึกษา 2538 เฉพาะภาคต้น

3. วิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร หมายถึง

- 3.1 วิทยาเขตโชติเวช
- 3.2 วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ
- 3.3 วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ
- 3.4 วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ
- 3.5 วิทยาเขตพัฒนัยการพระนคร
- 3.6 วิทยาเขตพระนครเหนือ
- 3.7 วิทยาเขตพระนครใต้
- 3.8 วิทยาเขตเพาะช่าง

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนการสอน

การสอนที่มีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนได้ประโยชน์สูงสุด ผู้สอนควรรู้จิตวิทยาการศึกษา
ดังที่ สุรางค์ ไร้วัดระภูล กล่าวไว้ดังนี้

ความสำคัญของจิตวิทยาการศึกษาต่ออาชีพครู

วิชาจิตวิทยาการศึกษาสามารถช่วยครูได้ในเรื่องต่อไปนี้

1. ช่วยครูให้รู้จักลักษณะนิสัย (Characteristics) ของนักเรียนที่ครูต้องสอน โดยทราบหลักพัฒนาการทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และบุคลิกภาพเป็นส่วนรวม
2. ช่วยทำให้ครูมีความเข้าใจพัฒนาการทางบุคลิกภาพบางประการของนักเรียน เช่น อัตมวิสัย (Self Concept) ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเรียนรู้ถึงบทบาทของครูในการที่จะช่วยนักเรียนให้มีอัตมวิสัยที่ดีและถูกต้องได้อย่างไร
3. ช่วยครูให้มีความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคล เพื่อจะได้ช่วยนักเรียน เป็นรายบุคคลให้พัฒนาตามศักยภาพของแต่ละบุคคล
4. ช่วยทำให้ครูรู้จักจัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียนให้เหมาะสมแก่วัย และขั้นพัฒนาการของนักเรียน เพื่อจูงใจให้นักเรียนมีความสนใจและอยากจะเรียนรู้
5. ช่วยทำให้ครูทราบถึงตัวแปรต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น แรงจูงใจ อัตมวิสัย และการตั้งความมุ่งหวังของครูที่มีต่อนักเรียน
6. ช่วยครูในการเตรียมการสอนวางแผนการเรียน เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพ สามารถช่วยให้นักเรียนทุกคนเรียนรู้ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล โดยคำนึงถึงหัวข้อต่อไปนี้

6.1 ช่วยครูเลือกวัตถุประสงค์ของบทเรียนโดยคำนึงถึงลักษณะนิสัย และความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนที่จะต้องสอน และสามารถที่จะเขียนวัตถุประสงค์ให้นักเรียนเข้าใจว่าสิ่งที่ครูคาดหวังให้นักเรียนเรียนรู้มีอะไรบ้าง โดยถือว่าวัตถุประสงค์ของบทเรียนคือสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนทราบว่าเมื่อจบบทเรียน นักเรียนจะสามารถทำอะไรได้บ้าง

6.2 ช่วยครูในการเลือกหลักการสอนและวิธีสอนที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงลักษณะนิสัยของนักเรียนและวิชาที่สอน และกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน

6.3 ช่วยครูในการประเมินไม่เพียงแต่เฉพาะเวลาครูได้สอนจนจบบทเรียนเท่านั้น แต่ช่วยประเมินความพร้อมของนักเรียนก่อนสอน ในระหว่างที่ทำการสอน เพื่อจะทราบว่านักเรียนมีความก้าวหน้า หรือมีปัญหาคือการเรียนรู้อะไรบ้าง

7. ช่วยครูให้ทราบหลักการและทฤษฎีของการเรียนรู้ที่นักจิตวิทยาได้พิสูจน์แล้วว่าได้ผลดี เช่น การเรียนรู้จากการสังเกตหรือการเรียนรู้แบบ (Observational Learning หรือ Modeling)

8. ช่วยครูให้ทราบถึงหลักการสอนและวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งพฤติกรรมของครูที่มีการสอนอย่างมีประสิทธิภาพว่ามีอะไรบ้าง เช่น การใช้คำถาม การให้แรงเสริม และการทำตนเป็นตัวอย่าง

9. ช่วยครูให้ทราบว่านักเรียนที่มีผลการเรียนดี ไม่ได้เป็นเพราะระดับเขาวงไม่ฉลาดเพียงอย่างเดียว แต่มีองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น แรงจูงใจ (Motivation) ทักษะ หรือ อัตมวิริยะ ของนักเรียนและความคาดหวังของครูที่มีต่อตัวนักเรียน

10. ช่วยครูในการปกครองชั้นและการสร้างบรรยากาศของห้องเรียน ให้เอื้อต่อการเรียนรู้ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของนักเรียน ครูและนักเรียนมีความรัก และไว้วางใจซึ่งกันและกัน นักเรียนต่างก็ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ห้องเรียนเป็นสถานที่ที่ทุกคนมีความสุข และนักเรียนรักโรงเรียน อยากมาโรงเรียน

เนื่องจากการศึกษามีบทบาทสำคัญในการช่วยให้เยาวชนพัฒนาการทั้งทางด้านเขาวงปัญญาและทางบุคลิกภาพ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความสำเร็จในชีวิต ทุกประเทศจึงหาทางส่งเสริม

การศึกษาที่มีคุณภาพ มีมาตรฐานความเป็นเลิศ ความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาการศึกษาจึงสำคัญใน การช่วยทั้งครูและนักการศึกษา ผู้มีความรับผิดชอบในการปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอน (สุรางค์ รัตตะกุล. 2533 : 5 - 6)

เมื่อครูรู้จิตวิทยาการศึกษาแล้ว จะต้องเตรียมการต่อไปนี้

การเตรียมผู้เรียนให้เกิดความพร้อม

การเกิดความพร้อมในการเรียนจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี การที่ผู้เรียนจะเกิด ความพร้อมนั้นนอกจากจะต้องอาศัยสภาพภูมิภาวะที่ธรรมชาติกำหนดให้ผู้เรียนแต่ละคนแล้ว ครูยังมี ส่วนสำคัญในการสร้างสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมอีกด้วย

ความพร้อม หมายถึง ความสามารถที่จะเรียนรู้ ความพร้อมในการเรียนของเด็กจะขึ้นอยู่กับระดับวุฒิภาวะทางร่างกาย และสติปัญญา ตลอดจนความสามารถที่จะเป็นสำหรับการเรียนรู้ สิ่งนั้น ๆ

การเตรียมให้ผู้เรียนเกิดความพร้อม มี 3 ลักษณะ

1. การเตรียมทางด้านสิ่งแวดล้อมทางกาย
2. การเตรียมทางด้านสติปัญญาหรือความคิด
3. การเตรียมทางด้านความสนใจและอารมณ์

วิธีเตรียมให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมทางด้านนี้ คือ

1. การเตรียมทางด้านสิ่งแวดล้อมทางกาย ได้แก่
 - 1.1 การจัดที่นั่งเพื่อสะดวกต่อกิจกรรมการเรียนในชั้นถัดไป
 - 1.2 การจัดอุปกรณ์การเรียนสำหรับกลุ่ม หรือสำหรับรายบุคคล
 - 1.3 การแนะนำวิธีการเฉพาะอย่างของกิจกรรมที่กำลังจะทำ
2. การเตรียมทางด้านสติปัญญาหรือความคิด ได้แก่ การให้ความช่วยเหลือ กระตุ้น ผู้เรียนด้านความรู้ ความคิด เพื่อให้ทำกิจกรรมขั้นต่อไปได้ผลดี เช่น
 - 2.1 การสัมพันธ์สิ่งใกล้ตัวไปหาความรู้ใหม่

2.2 การทบทวนความรู้เก่าที่นำมาป้อนเรื่องใหม่

2.3 การแนะนำหัวข้อสำคัญในการเรียน เช่น บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมแก่ผู้เรียน หรือบอกคำถามหลักที่ผู้เรียนควรตอบได้หลังจากการเรียน

2.4 การสรุปเรื่องเพื่อให้ผู้เรียนตั้งใจคิดตอบสนองต่อบทเรียน

3. การเตรียมด้านความสนใจและอารมณ์ บรรยากาศในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญมาก นอกจากบุคลิกภาพของครู เช่น ท่าทางที่กระฉับกระเฉง มีความเป็นกันเอง ใฝ่หาความรู้ใฝ่หาความสำเร็จ การใช้คำพูดเชิงบวกที่ส่งเสริมผู้เรียนแล้ว อาจใช้วิธีเหล่านี้เพื่อเร้าความสนใจ

3.1 เสนอวัสดุอุปกรณ์ที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะสอน

3.2 ให้นักเรียนทำกิจกรรมบางอย่างที่สัมพันธ์บทเรียน

ปัญหาที่ครูต้องเผชิญในการเรียนการสอน

ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน แบ่งได้เป็น

1. ปัญหาสุขภาพจิต

จากกรณีที่มีข่าวเยาวชนแก่ปัญหาชีวิตด้วยยาเสพติด ไม่ว่าจะเป็นยาอี กัญชา หรือผงขาว ซึ่งการแก้ปัญหาด้วยวิธีการดังกล่าวเป็นการแก้ปัญหาทางที่ผิด เพราะยิ่งจะมีปัญหาทับทวีมากขึ้น จนกระทั่งบางคนถึงกับทำลายชีวิตตนเอง นับเป็นการสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่ายิ่ง รวมทั้งเป็นการสูญเสียอันยิ่งใหญ่ของครอบครัวที่ตั้งความหวังไว้กับบุตรหลานที่จะได้เป็นศักดิ์ เป็นศรีของวงศ์ตระกูล

ปัญหาสุขภาพจิตนับวันจะมีความรุนแรงมากขึ้น ทำให้หน้าเป็นห่วงอย่างยิ่ง ซึ่งในส่วนองกระทรวงศึกษาธิการก็ได้มีการกำชับสถานศึกษาทุกแห่งให้มีการสอดส่องดูแลกันอยู่เสมอ แต่ก็ยังมีเยาวชนบางส่วนแอบใช้ยาเสพติด เพราะหาซื้อได้ง่าย บางคนไม่ได้ใช้ยาเสพติดเพื่อแก้ปัญหา แต่เห็นเป็นเรื่องอยากลอง อยากเสี่ยง โดยเฉพาะในระหว่างปิดภาคเรียนยิ่งน่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง เพราะมีเวลาว่างมาก อาจใช้เวลาว่างด้วยการไปมั่วสุราน้ำเมาที่ห้ามเหมาะสมและเสี่ยงต่อการติดยาเสพติด จึงเห็นควรที่ครูและผู้บริหารต้องคอยสอดส่องดูแลบุตรหลานของตนด้วย และหากจะ

หางานให้ทหารหว่างเรียนหรือให้ความใกล้ชิดให้มากก็จะเป็นการดี นอกจากนี้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายก็ควรจะได้สอดส่องดูแลเป็นพิเศษด้วย เนื่องจากปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาร้ายแรงต่อบุคคลและสังคม จึงสมควรที่จะได้ศึกษาปัญหานี้ และช่วยกันแก้ไขอย่างเร่งด่วน

2. ปัญหาการเรียน

ลักษณะของเด็กหนีเรียน คือ เด็กที่ไปโรงเรียนแล้วไม่เข้าเรียน แต่หลบไปอยู่ตามบ้านเพื่อนหรือแอบซ่อนตามสวนสาธารณะ หรือในโรงภาพยนตร์ บางครั้งก็ออกไปจับกลุ่มกับเด็กอื่น ๆ นอกโรงเรียน ร่วมเล่นการพนัน พอตกลงใจจึงกลับบ้าน ทาเสมือนว่าไปโรงเรียน การหนีเรียนเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่ขัดกับความต้องการของชุมชน จึงจัดอยู่ในพวกเกเร การที่เด็กหนีเรียนจึงเป็นปัญหาหนักใจของครู พ่อแม่ และผู้ปกครอง ซึ่งควรร่วมมือกันเพื่อป้องกันและแก้ไขต่อไป

3. ปัญหาผู้สาว

ปัญหาดังกล่าวนี้ มักเกิดกับสถานศึกษาที่มีทั้งนักเรียน นักศึกษาหญิงและชายอยู่ในสถานศึกษาเดียวกันและต่างสถานศึกษา จากพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสมนี้ ควรได้รับการแก้ไขและความร่วมมือจากบุคคลทุกฝ่ายให้ความรู้ที่ถูกต้องทางเพศศึกษาแก่วัยรุ่น เพื่อให้ได้มีความเข้าใจและมีพฤติกรรมไปในทางที่ถูกต้อง ถ้าปล่อยไว้วัยรุ่นหาความรู้เองก็อาจจะทำให้พฤติกรรมนี้ประทุติเกินขอบเขตจนสายเกินแก้ และเสียอนาคตได้

การแก้ปัญหามาสามารถทำได้ดังนี้

1. บิดา-มารดา ครู-อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนนักศึกษา ควรจะศึกษาเกี่ยวกับเพศศึกษา จิตวิทยาวัยรุ่นให้มีความเข้าใจ อันจะเป็นพื้นฐานในการให้คำแนะนำเกี่ยวกับเพศศึกษาการปรับตัว การวางตัวและการคบเพื่อนต่างเพศ ฯลฯ และให้ความรู้ ข้อคิดเห็นต่างๆ เกี่ยวกับความรู้ จากสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น ภาพยนตร์ หนังสือ ฯลฯ
2. บิดามารดา และครูอาจารย์ ควรร่วมมืออย่างใกล้ชิดในการดูแลและให้ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น โดยอาจจะมีการศึกษาเป็นรายกรณี
3. สื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ ควรมีความรับผิดชอบ และตระหนักถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนในกรณีการเสนอข่าวสาร และข้อความรู้ต่าง ๆ ที่ยั่วยุให้เด็กและเยาวชน

มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการควบคุมดูแล ควรมีมาตรการในการป้องกันและแก้ไขอย่างใกล้ชิด

4. แหล่งอบายมุขสถานเริงรมย์และสถานบริการต่าง ๆ ที่ยั่วยู่ทางเพศแก่เด็กและเยาวชน เจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้ที่เกี่ยวข้องควรมีการควบคุมดูแลมิให้มีการแสดงหรือมีการบริการต่าง ๆ ที่ขัดต่อศีลธรรมจรรยา และมีข้อห้ามมิให้เด็กและเยาวชนเข้าอย่างเด็ดขาด เมื่อมีการฝ่าฝืนควรมีมาตรการในการลงโทษอย่างเด็ดขาด

5. ำให้การสร้างทัศนคติที่ถูกต้อง และความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาควรจะมีการเผยแพร่ความรู้อย่างถูกต้องโดยผ่านสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ อย่างสม่ำเสมอ

4. ปัญหาการรบกวนทารายกัน

ปัญหาการทะเลาะวิวาทและทารายร่างกายกันในกลุ่มนักเรียนนักศึกษาหรือกับกลุ่มชน ปัญหานี้ได้สร้างความเสียหายเป็นอย่างมาก บางครั้งสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สิน เป็นการก่อความไม่สงบขึ้น ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นทั้งในและนอกสถานศึกษา เช่น สนามกีฬา และสถานบริการต่าง ๆ

การก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันส่วนใหญ่จะก่อเหตุกันนอกสถานศึกษา มีการปะทะกันเป็นกลุ่มย่อยหรือกลุ่มใหญ่ ในบางครั้งมีการเตรียมการล่วงหน้ามาก่อน ทำให้มีการพกพาอาวุธ เช่น มีด ระเบิด ปืน ฯลฯ บางรายมีการตัดแปลงอุปกรณ์การศึกษามาใช้เป็นอาวุธโดยจัดเตรียมไว้ ทารายร่างกายซึ่งกันและกันจนได้รับบาดเจ็บและบางรายถึงแก่ชีวิต

ปัญหาเกี่ยวกับการสอน

ปัญหาที่เกี่ยวกับการสอนโดยทั่วไปสรุปปัญหาได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร

หลักสูตร คือ เอกสารสำคัญอย่างหนึ่งที่ครูต้องยึดเป็นหลักในการสอน ถ้าหลักสูตรดี นักเรียนก็มีคุณภาพ ปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ คือ บางคนเข้าใจว่าหลักสูตร คือ การจัดวิชาสำหรับให้นักเรียนเรียนเท่านั้น แต่ผู้ทำหลักสูตรสมัยนี้ได้รวบรวมสิ่งอื่นไว้มากกว่านี้ การเลือกวิชา

บรรจูลงในหลักสูตรก็เป็นปัญหาอย่างหนึ่ง วัตถุประสงค์ในการสอน หน่วยกิตของแต่ละวิชาเหล่านี้ เป็นปัญหาที่ครูทั้งหลายจะต้องเข้าใจและทำให้ลูกลงไปด้วยดี

เรื่องแรกคือ เรื่องการกำหนดวิชาลงในหลักสูตรสมัยก่อนนี้การกำหนดวิชามักกำหนด ตามใจผู้ทำหลักสูตร ผู้ที่เคยเรียนวิชาอะไรมาก็กำหนดวิชานั้นลงในหลักสูตร ผลปรากฏว่าเมื่อ เรียนจบการศึกษามาแล้ว นักเรียนมักจะช่วยตัวเองไม่ได้เท่าที่ควร เพราะวิชาที่เรียนมาไม่ตรงกับที่ตนเองต้องการ ไม่ตรงกับที่สังคมต้องการ สิ่งที่เป็นปัญหาที่ชัดที่สุด เพราะฉะนั้นวิชาที่จะ บรรจูลงในหลักสูตรควรเป็นวิชาที่มาจากความต้องการของผู้เรียนและของสังคม

ปัญหาหลักสูตรไม่สอดคล้องกับสภาพสังคม เนื่องมาจากสาเหตุ คือ

1. หลักสูตร เนื้อหายากและง่ายมากน้อยไม่เท่ากัน การเรียนการสอนบางครั้งสอน ไม่ทันตามที่กำหนดให้
2. สภาพของสังคมยากแก่การนำมาหลอมกับหลักสูตร เพราะชาววิทยากร ครูไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะสอน
3. บางโรงเรียนไม่รู้ว่าจะสังคมต้องการอะไร และจะจัดสอนตอบได้อย่างไร
4. ทางโรงเรียนและทางผู้ปกครองไม่ได้พบปะชี้แจงเกี่ยวกับหลักสูตร จึงไม่มีความ เข้าใจและบางครั้งผู้ปกครองยังเข้าใจแบบเก่าอยู่
5. ครูที่สอนมานาน ๆ ไม่พยายามเข้าใจและปรับปรุงทั้งด้านการสอนวิชาการให้ สอดคล้องกับหลักสูตร ยังสอนเหมือนเดิม จึงไม่มีการพัฒนา

สรุปแนวทางการแก้ไข

ถ้าจะให้หลักสูตรมีคุณภาพ ผู้ทำหลักสูตรต้องศึกษาความต้องการของนักเรียนเสียก่อน ว่าเขาเหล่านั้นต้องการอะไร ความต้องการของคนเหล่านั้นบางทีก็เกี่ยวกับการตัดสินใจ สุขภาพ สังคม และอาชีพ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นปัญหาชีวิตประจำวันทั้งสิ้น และความต้องการเหล่านี้ จะได้รับการตอบสนองก็ต่อเมื่อเขาเข้าไปกำหนดไว้ในหลักสูตร

2. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน และการวัดผล

การสอน คือ การนำการเรียนรู้ หมายความว่า ประสิทธิภาพการเรียนรู้อันการเรียนรู้ของนักเรียน เป็นสิ่งสำคัญสูงสุดที่ครูต้องคำนึงถึง เป็นที่รู้กันอยู่แล้วว่า นักเรียนจะได้รับประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อ เขาได้ทำกิจกรรมและควรเป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

กิจกรรมต่าง ๆ ที่จะทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์นั้นมืออยู่มากมายในวิธีสอนแบบต่าง ๆ เพราะฉะนั้นครูควรได้ศึกษาถึงวิธีสอนแบบต่าง ๆ ว่ามีกิจกรรมอะไรบ้างที่จะกำหนดให้นักเรียนทำเพื่อทำให้ได้มาซึ่งประสบการณ์ที่ต้องการ ถ้าจะสอนให้ใครสักคนหนึ่งขับรถ เขาจะจับไม่เป็นเลยถ้าเพียงให้เขาจดเนื้อหาบทองหรือเพียงให้เขาอ่านหนังสือเท่านั้น

ตลอดเวลาที่มีการเรียนการสอน ผู้สอนต้องวัดผลความเจริญงอกงามในการเรียนรู้ของนักเรียนตลอดเวลาด้วย ไม่ควรวัดเพียงครั้งเดียวหรือสองครั้ง

การแก้ไข

ครูต้องไม่ยึดเนื้อหาว่าสำคัญมาก เพราะการเรียนที่ดีไม่ได้อยู่ที่ว่านักเรียนจดเนื้อหาได้มากแค่ไหน แต่อยู่ที่นักเรียนจะได้รับประสบการณ์จากเนื้อหานั้น ๆ หรือไม่

เป็นหน้าที่ของครูที่จะทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ในการเรียนรู้ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรม และควรเป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ด้วย กิจกรรมที่ว่าเป็นกิจกรรมที่อยู่วิธีสอนแบบต่าง ๆ

3. ปัญหาเรื่องการขาดอุปกรณ์การสอน

ในการเรียนการสอนอุปกรณ์การสอนนั้นมีส่วนสำคัญอย่างยิ่ง ปัญหาที่เกิดขึ้นมาสาเหตุดังนี้

1. ไม่มีการสนับสนุนเกี่ยวกับเรื่องการทำอุปกรณ์อย่างกว้างขวาง
2. ขาดการดูแลครูผู้สอนอย่างทั่วถึงด้านการใช้อุปกรณ์
3. ไม่มีการพัฒนาทางด้านที่เกี่ยวกับการจัดอุปกรณ์ให้เข้ากับหลักสูตร
4. ไม่มีการยกระดับผู้ที่มีฝีมือให้สามารถทำงานมีรายได้เพิ่มขึ้นตามความสามารถ
5. ผู้สอนไม่คิดค้นทำอุปกรณ์ เพื่อจะส่งเสริมการเรียนรู้ขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพได้
6. ไม่มีความรู้ทางด้านการใช้ใช้อุปกรณ์อย่างเหมาะสมเท่าที่ควร
7. ขาดวัสดุที่จะนำมาใช้ประกอบการเรียนและการจัดทำได้
8. ขาดผู้สนับสนุนที่มีความสามารถทางด้านการจัดทำ

วิธีการแก้ปัญหา

1. ส่งเสริมสนับสนุนเกี่ยวกับการทำอุปกรณ์ จัดครูทำอุปกรณ์การสอนเฉพาะจัดอบรมถ้ามีการอบรม และนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ จัดห้องสำหรับทำและเก็บอุปกรณ์
2. สนับสนุนให้ครูใช้อุปกรณ์ ชั่วๆให้เกิดการอยากใช้
3. ทำให้มีการแข่งขันกันคิดค้นทำอุปกรณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ ออกให้ชมและทดลองนำออกแสดง
4. จัดหาผู้ที่มีทักษะทางการทำอุปกรณ์การสอนมาแนะนำและให้ความรู้ในการทำ
5. อุปกรณ์แต่ละชนิดควรรู้ใช้ได้หลาย ๆ ห้องในเรื่องเดียวกัน
6. ก่อนทำการทดลอง ครูต้องทำการทดลองก่อนเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นและสัมฤทธิ์ผล
7. จัดหาวัสดุในท้องถิ่น นำมาดัดแปลงให้เข้ากับบทเรียนได้
8. ผู้บริหารต้องสนับสนุนและควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพ

ปัญหาเกี่ยวกับการปกครองและกิจกรรม

การปกครองชั้นเรียน หมายถึง การที่ครูสามารถควบคุมสถานการณ์ในชั้นเรียนโดยเรียบร้อย แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายถึง ครูใช้อำนาจในการปกครอง เช่น การชู้ การลงโทษ ครูมีความสามารถในการเสริมสร้างให้เด็กมีระเบียบ วินัยต่อตนเอง พร้อมทั้งเกิดความศรัทธา เชื่อถือในตัวครู

ระเบียบวินัยในห้องเรียนเป็นสิ่งสำคัญและมีผลกระทบต่อการเรียนการสอน เป็นเรื่องรวมและกลมกลืนอยู่ในระบบการสอน ครูจะต้องพยายามเข้าใจตัวนักเรียนนักศึกษาเป็นคนให้ดี เข้าใจปัญหาของแต่ละคน ในขณะที่เดียวกันจะต้องประพฤติอย่างมีระเบียบวินัยด้วยทพหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่ เตรียมการสอนอย่างสมบูรณ์ ซื่อตรงมั่นคงและตรงต่อเวลา ปัญหาในการปกครองชั้นเรียนและคำแนะนำ

ปัญหาในการปกครองชั้นเรียนเป็นปัญหาหนักโดยเฉพาะนักศึกษาฝึกสอน เท่าที่สังเกตพบว่านักเรียนส่วนมากต่างทราบดีว่านักศึกษาฝึกสอนนั้นไม่สามารถทำอะไรให้รุนแรงเหมือนกับครูประจำชั้นที่ เคยทำโทษพวกเขา ในทัศนะของนักเรียนมักจะทำเข้าใจว่า นักศึกษาฝึกสอนจะต้อง

เป็นคนใจดี เพื่อหวังผลประโยชน์บางอย่างจากพวกเขา จากจุดอ่อนดังกล่าวจึงทำให้เกิดปัญหาในการปกครองชั้นเรียนอยู่เสมอ เพื่อขจัดปัญหาเหล่านี้ ได้มีผู้รวบรวมปัญหาต่าง ๆ พร้อมด้วยวิธีการแก้ปัญหาไว้เพื่อเป็นแนวทางสำหรับแก้ปัญหาโดยสรุปไว้ดังนี้

1. นักเรียนชอบหนีในชั้นเรียน

สาเหตุ

1. นักเรียนไม่ชอบครูผู้สอน
2. นักเรียนไม่ชอบวิชาที่เรียน
3. นักเรียนทำงานไม่เสร็จตามที่ครูสั่ง
4. อื่น ๆ

การแก้ปัญหา

1. สืบหาข้อบกพร่องของนักเรียนพร้อมทั้งให้คำแนะนำในการปรับตัว
2. เรียกนักเรียนมาพบเป็นการส่วนตัวเพื่อให้ความเข้าใจที่ถูกต้อง
3. พยายามใกล้ชิดและให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน
4. ให้กำลังใจอยู่เสมอ
5. ส่งเสริมความสามารถของนักเรียน
6. ขอความร่วมมือจากครูพี่เลี้ยง
7. ติดต่อกับผู้ปกครอง
8. ปรับปรุงวิธีสอนให้น่าสนใจ

2. นักเรียนชอบพูดหรือถามสอดแทรกในขณะที่ครูสอน

สาเหตุ

1. เรื่องที่ครูสอนไม่น่าสนใจ
2. เพื่อดึงดูดความสนใจจากครู
3. ครูให้ความสนใจนักเรียนไม่ทั่วถึง
4. อื่น ๆ

การแก้ปัญหา

1. ครูหยุดสอนชั่วขณะและถามสาเหตุที่นักเรียนพูด เช่น ต้องการทราบเรื่องอะไร สงสัยอะไร

2. เรียกนักเรียนคนนั้นแล้วซักถามเกี่ยวกับนักเรียนทันที
 3. ให้นักเรียนคาดโทษของตัวเอง
 4. ไม้รับคำสั่งอดแทรกของนักเรียนเป็นคำตอบหรือคำเสนอแนะใด ๆ
 5. ตักเตือนและตักเตือนทันทีตามที่สมควรแก่กรณี
 6. เรียกพบเป็นการส่วนตัวเพื่อรับความเข้าใจ
 7. อบรมเกี่ยวกับมารยาทในการฟังและการพูด
3. นักเรียนเล่นและคุยกันในห้องเรียนขณะที่ครูกำลังสอน

สาเหตุ

1. เรื่องที่เคยสอนเคยเรียนมาแล้ว
2. นักเรียนที่สนิทกันนั่งใกล้กัน
3. นักเรียนมีจำนวนมากเกินไป
4. การสอนของครูน่าเบื่อหน่าย
5. ครูใจดีเกินไป ไม้ดุ
6. อื่น ๆ

การแก้ปัญหา

1. ครูและนักเรียนร่วมกันตั้งกฎเกณฑ์ว่าควรปฏิบัติอย่างไรในเวลาเรียน
2. แยกนักเรียนที่ชอบคุยและเล่นกันออกจากกัน
3. ให้นักเรียนทุกคนได้มีงานทำ
4. หยุดสอนชั่วขณะจนกว่านักเรียนจะเรียบร้อย
5. เรียกนักเรียนที่คุยหรือเล่นให้ตอบคำถาม ถ้าตอบไม่ได้อาจจะให้ยืนอยู่ก่อน
6. ตักเตือนหรือชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจถึงการประพฤติการควรมีควร และเน้น

ให้คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม

7. หยุดสอนแล้วถามเรื่องคุย

8. ชักจูงให้เข้าร่วมอภิปรายแสดงความคิดเห็นในบทเรียนที่เรียนหรือให้เขา

อธิบายบางตอนแก่นักเรียนอื่นทั้งชั้น

4. นักเรียนชอบลุกออกจากที่นั่ง

สาเหตุ

1. ชอบทำตัวเป็นจุดเด่นเพื่อเรียกร้องความสนใจ
2. ต้องการแกล้งครู
3. วิชาไม่สนใจการเรียน
4. เพื่อไปเล่นกับเพื่อน
5. อื่น ๆ

การแก้ปัญหา

1. ครูและนักเรียนช่วยกันวางระเบียบห้องว่า ต้องมีการขออนุญาตก่อน
2. ครูต้องดูแลชั้นเรียนให้ทั่วถึงเสมอ
3. ครูตั้งคำถามบ่อย ๆ
4. ควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เปลี่ยนอิริยาบถบ้าง
5. อนุญาตให้นักเรียนย้ายที่นั่งได้ตามความพอใจบ้างในบางโอกาสเมื่อมีเหตุผล

สมควร

6. ตักเตือนแนะนำทุกครั้งที่ได้กบฏปฏิบัติ

5. นักเรียนไม่เคารพครู และไม่รักษาระเบียบวินัยของห้องเรียน

สาเหตุ

1. ครูใจดีเกินไป
2. ครูให้ความสนใจเฉพาะนักเรียนที่เรียนเก่ง
3. ครูวางตัวไม่เหมาะสม
4. ครูไม่เอาใจใส่ในการสอน
5. ครูเป็นคนขี้บ่น

6. ครูมีสุขภาพจิตไม่ปกติ
7. นักเรียนขาดความรับผิดชอบ
8. นักเรียนไม่ได้รับการอบรมที่ดีจากครู

การแก้ปัญหา

1. แก้ไขบุคลิกภาพของครู ครูต้องวางตัวให้ดี
2. ท้าความตกลงกันระหว่างครูกับนักเรียน
3. สร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้นในห้องเรียน
4. ครูกับนักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ครูเป็นกันเองกับเด็ก
5. ครูสร้างศรัทธาให้เด็กแก่เด็ก เช่น เตรียมการสอนอย่างดี แสดงความสามารถให้ปรากฏ

สามารถให้ปรากฏ

6. ครูไม่ว่ากล่าวตักเตือนหรือพูดบ่นกับนักเรียนจนพรวดพราเอหรือ

6. นักเรียนพูดจาไม่สุภาพ

สาเหตุ

1. สิ่งแวดล้อมไม่ดี
2. ขาดการอบรมจากที่บ้าน
3. ชอบเอาอย่างเพื่อน
4. ติดเป็นนิสัยมาแต่เด็ก
5. อื่น ๆ

การแก้ปัญหา

1. พยายามหาสาเหตุก่อนลงมือแก้ไข
2. พยายามชี้แจงให้ทราบว่าภาษาที่ใช้นั้นไม่ดีไม่ไพเราะดีกว่าไม่ดี
3. ครูอย่าลงโทษเด็กด้วยอารมณ์รุนแรง เพราะจะทำให้ภาษาที่มีความหมายยิ่งขึ้น
4. อย่างแสดงอาการตทกใจต่อภาษาที่เด็กใช้

7. นักเรียนชอบทูลจริตเวลาสอบ

สาเหตุ

1. วิชาได้อ่านหนังสือ
2. กลัวการสอบตก
3. กลัวผู้ปกครองทักท้วง
4. เด็กเรียนอ่อน
5. อื่น ๆ

การแก้ปัญหา

1. ครูอย่าวางเฉยต่อการทูลจริตของเด็ก
2. แยกที่นั่งของเด็กทูลจริตออกจากกัน
3. ครูไม่ยอมรับงานของเด็กที่ทูลจริตส่งมา
4. ถ้าเด็กใช้ความพยายามในการทูลจริตมากเท่าไร ครูจะต้องใช้ความพยายาม

ปราบการทูลจริตให้มากขึ้น

5. ำทำงานเด็กที่เหมาะสมกับความสามารถ

8. นักเรียนลอกการบ้านมาส่ง

สาเหตุ

1. ทหาไม่ได้
2. ไม่ตั้งใจ หรือไม่พยายามทำด้วยตัวเอง
3. ชี้้เกียจคิดเอง
4. อื่น ๆ

การแก้ปัญหา

1. ตัดคะแนน
2. ทักท้วง
3. กำหนดส่งงานในตอนเช้า จะได้ไม่มีเวลาลอกกัน
4. ำให้นักเรียนอธิบายหัวข้อที่คิดว่าลอกกันมาให้ครูฟัง

9. นักเรียนไม่มีอุปกรณ์การเรียน

สาเหตุ

1. ไม่มีเงินซื้อวัสดุ
2. นำเงินที่ผู้ปกครองให้ไปซื้ออย่างอื่น
3. ลืมนำมา
4. อื่น ๆ

การแก้ปัญหา

1. แจ้งให้ผู้ปกครองทราบเวลาสั่งซื้ออุปกรณ์ทุกครั้ง
2. ออกเงินให้นักเรียนซื้ออุปกรณ์ก่อน แล้วให้จ่ายเงินคืนภายหลัง
3. พยายามหางานที่ทำอุปกรณ์ง่าย ไม่เสียเงินมาก

10. นักเรียนไม่พร้อมที่จะเรียน

สาเหตุ

1. ชั่วโมงก่อนสอนเป็นชั่วโมงผลศึกษา
2. ชั่วโมงสุดท้ายนักเรียนเตรียมตัวกลับบ้าน
3. อื่น ๆ

การแก้ปัญหา

1. ขอความร่วมมือจากอาจารย์ที่สอนผลฯ ให้ปล่อยก่อนเวลา เพื่อเด็กพักเหนื่อย

และเตรียมตัวเรียนในชั่วโมงถัดไป

2. แจ้งให้นักเรียนทราบว่าถ้าเข้าเรียนช้าก็หน้าที่ก็จะต่อเวลาออกไปเท่านั้น

เช่นกัน

3. ควรหาเนื้อหาว่าง่าย ๆ นำสนใจ

4. จัดกิจกรรมให้ทำมาก ๆ

11. ห้องเรียนมีเสียงรบกวน

สาเหตุ

1. โรงเรียนอยู่ติดถนนใหญ่

2. นักเรียนห้องอื่นทำเสียงรบกวน
3. ห้องเรียนอยู่ใกล้สนามฝึกพลศึกษา
4. อื่น ๆ

การแก้ปัญหา

1. ครูควรรำไซ้เสียงดังกว่าปกติ
2. ขอร้องครูที่สอนกลุ่มนั้นให้ว่ากล่าวตักเตือน
3. ขอร้องฯให้ไปเล่นไกลจากห้องเรียน

ปัญหากิจกรรมเสริมหลักสูตร

เกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้น ครูทุกคนต้องยอมรับว่าสำคัญมากพอ ๆ กับกิจกรรมในหลักสูตร เพราะเป็นกิจกรรมที่ทำให้ประสบการณ์ตรงแก่นักเรียน

การแก้ไข

แนวทางที่ดีที่สุดและให้ผลมากสำหรับแก้ปัญหาเรื่องการปกครอง คือ โรงเรียนควรจะจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้กับนักเรียนในโรงเรียน เช่น จัดตั้งชุมนุม หรือชมรมต่าง ๆ ขึ้น ชุมชมที่จัดขึ้นไม่จำเป็นต้องเป็นชุมนุมทางด้านวิชาการเท่านั้น อาจเป็นชุมนุมทางงานอดิเรกหรือชุมนุมทางการกีฬาที่ดี ไม่ว่าจะจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรขึ้นในรูปใดก็ตาม ล้วนมีประโยชน์โดยตรงแก่นักเรียนทั้งสิ้น เพราะกิจกรรมเสริมหลักสูตรนี้เป็นกิจกรรมที่ทำให้ประสบการณ์ตรงแก่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมนั้น

กิจกรรมเสริมหลักสูตรนี้เป็นประโยชน์สำหรับนักเรียน และยังให้ประโยชน์กับครูที่รับภาระนี้ด้วย หมายความว่า ถ้าโรงเรียนใดมีการจัดชุมชนต่าง ๆ ขึ้นในโรงเรียนของตน ครูในโรงเรียนทุกคนมีสิทธิจะได้รับเลือกเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาชุมนุมจะต้องทำงานใกล้ชิดกับนักเรียน ผลที่ได้รับคือความเคารพและไว้วางใจที่นักเรียนมีในตัวครูผู้นั้น ทำให้การปกครองนักเรียนง่ายขึ้นทั้งในชั้นและนอกชั้นเรียน

ดังนั้น ครูสมัยนี้ควรศึกษาความรู้เกี่ยวกับหลักการและวิธีการในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้วย

ปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียนและชุมชน

การสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งของโรงเรียน ปัจจุบันโรงเรียนนอกจากมีหน้าที่รับผิดชอบในการสอนนักเรียนที่มีความรู้ทางวิชาการแล้ว โรงเรียนมีส่วนช่วยให้นักเรียนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข มีความเข้าใจสภาพแวดล้อม และชุมชนเข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ที่มีต่อชุมชนเป็นอย่างดี

ในฐานะที่โรงเรียนเป็นสถาบันการศึกษาของชุมชน โรงเรียนต้องสร้างความสัมพันธ์กับชุมชน ทำให้ชุมชนเข้าใจโรงเรียน และให้ความร่วมมือสนับสนุนโรงเรียน ทั้งโรงเรียนและชุมชนจึงมีส่วนร่วมในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของชุมชน เพื่อความเจริญก้าวหน้าของชุมชนและประเทศชาติ

ความสำคัญและความจำเป็นในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนและชุมชน มีดังนี้

1. เพื่อให้ประชาชนในชุมชนเข้าใจจุดมุ่งหมาย การดำเนินงาน กิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนและมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน
2. ให้ประชาชนมีส่วนร่วมและคิดว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน เมื่อประชาชนยอมรับว่าโรงเรียนเป็นสถาบันที่สำคัญของชุมชน มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความก้าวหน้าแก่ชุมชน ทำให้ชุมชนเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น ถ้าประชาชนในชุมชนมีความรู้สึกรู้ว่าตนเองเป็นเจ้าของโรงเรียน พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง การบริหาร และการดำเนินงานของโรงเรียน กล้าดี และชมโรงเรียนอย่างจริงจัง โรงเรียนก็จะได้ข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการดำเนินงานของโรงเรียนเป็นอย่างดี
3. เพื่อให้ประชาชนสนับสนุนและช่วยเหลือโรงเรียน ทั้งนี้โรงเรียนก็ต้องทำให้ประชาชนเห็นความก้าวหน้าของการศึกษา โดยคำนึงถึงความเจริญก้าวหน้าของชุมชนด้วย โรงเรียนต้องดำเนินการในสิ่งที่ชุมชนสามารถเข้าใจ ยอมรับ และให้ความร่วมมือช่วยเหลือโรงเรียนโดยการสนับสนุน ด้านกำลังกาย กำลังทรัพย์ และกำลังสติปัญญา ทั้งนี้โรงเรียนต้องให้สิทธิต่อประชาชนในการเสนอความคิดเห็น หรือร่วมเป็นกรรมการในการบริหารโรงเรียน

4. เพื่อแก้ไขภาพพจน์ของครู เมื่อโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับชุมชนและผู้ปกครอง นักเรียนก็มีโอกาสสร้างความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ต่างฝ่ายมีความเข้าใจและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ทำให้ผู้ปกครองเข้าใจเจตนาในการกระทำต่าง ๆ ของครูได้ดีขึ้น

5. เพื่อให้เด็กในชุมชนมีความเจริญงอกงาม มีความประพฤติดี ทั้งนี้ เพราะโรงเรียนและผู้ปกครองมีความเข้าใจ และสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกัน ช่วยเหลือร่วมมือแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการเจริญงอกงามของเด็ก

หน้าที่ของครูที่สำคัญอีกหน้าที่หนึ่งคือ ต้องรับทราบนโยบายของโรงเรียน และทำหน้าที่เป็นสมาชิกที่ดีของชุมชน

ครูทุกคนต้องช่วยเหลือโรงเรียนและชุมชน โดยวิธีสร้างบรรยากาศในโรงเรียนให้เป็นประชาธิปไตย เช่น เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ให้นักเรียนมีสิทธิในการเลือกหัวหน้าในการกำหนดกฎระเบียบของห้องเรียน

การแก้ปัญหา

การแก้ปัญหาเรื่องสร้างบรรยากาศแบบประชาธิปไตย และเป็นสมาชิกที่ดีของชุมชนนั้น ทำได้โดย

1. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ แสดงความคิดเห็นในการเลือกหัวหน้า หรือกำหนดกฎระเบียบของห้องเรียน
2. ให้ความร่วมมือกับโรงเรียน เช่น ช่วยงานด้านธุรการ เป็นต้น
3. ถ้าจะต้องมีการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งให้ถือเสียงข้างมากเป็นใหญ่
4. เข้าใจชุมชน โดยพยายามเลือกสิ่งที่มีอยู่แล้วในชุมชนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการสอน เช่น เชิญผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ ที่ประสบความสำเร็จในงานนั้น ๆ มาเป็นวิทยากรในโรงเรียน

ปัญหาเกี่ยวกับมนุษย์สัมพันธ์และการปรับตัว

มนุษย์มีความจำเป็นจะต้องติดต่อกับบุคคลอื่นอยู่ตลอดเวลา จะด้วยความตั้งใจหรือไม่ก็ตาม ความจริงแล้วการมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นเกิดขึ้นจากธรรมชาติของมนุษย์ในการต้องการ

อยู่ร่วมกับผู้อื่นและพัฒนาไปตามประสบการณ์ของตนเอง จึงกล่าวได้ว่าวิธีการติดต่อสัมพันธ์ของมนุษย์นั้นเป็นไปตามธรรมชาติ คนทุกคนในโลกนี้เมื่อเกิดขึ้นมา อดยากก็ยังสามารถติดต่อกับผู้อื่นได้ แต่การจะสื่อสารให้ได้ผลดีตามความปรารถนาของตนนั้น ย่อมไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ประสบการณ์ บางครั้งเราก็ไม่สามารถจะเข้าใจความต้องการของผู้อื่นได้ ในทางองเดียวกันผู้อื่นก็อาจจะไม่เข้าใจความต้องการของเรา ดังนั้นการสื่อสารของมนุษย์ที่จะได้ผลดีจึงต้องมีการเรียนรู้และฝึกหัด บางคนอาจจะไม่เคยสนใจในเรื่องเช่นนี้มาก่อนเพราะการพบปะพูดคุยกับผู้อื่นก็อาจจะไม่เข้าใจความต้องการของเรา เพราะการพบปะพูดคุยกับผู้อื่นก็เป็นไปตามธรรมชาติ แต่คงมีหลายครั้งที่เราสงสัยว่าทำไมผู้อื่นจึงไม่เข้าใจความต้องการของเรา หรือทำไมเขาจึงไม่ปฏิบัติอย่างที่เราคิด การศึกษาในเรื่องของมนุษย์สัมพันธ์จึงเป็นเรื่องที่เราหยิบเอาเรื่องที่อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความเข้าใจอันดีต่อกัน

สรุป

ในการเรียนการสอนมีปัญหามากมายที่ครูจะต้องเผชิญ และครูจะต้องรู้จักแก้ไขปัญหานั้น ซึ่งการที่ครูจะแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นได้มากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถ ประสบการณ์ และทักษะของครูแต่ละคน ซึ่งไม่เหมือนกัน ครูที่มีประสบการณ์มากย่อมแก้ไขปัญหาก็ดีกว่าครูที่มีประสบการณ์น้อย ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นถ้าไม่ได้รับการแก้ไขก็จะเป็นผลเสียต่อการเรียนการสอน ดังนั้นถ้าครูพบปัญหา ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาใดก็ตามจะต้องรีบหาทางแก้ไขทันทีอย่าละเลยเป็นอันขาด

ดังนั้น ครูจะต้องรู้ถึงวิธีการแก้ไขปัญหา การเพิ่มประสิทธิภาพของครู ซึ่งเป็นผลในการเรียนของเด็กโดยตรง การเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายนั้น ครูควรยึดหลัก 9 ประการ ที่สำคัญดังต่อไปนี้คือ

1. ครูต้องพยายามสร้างสถานการณ์ของการเรียนให้มีผลบังเกิดขึ้น ซึ่งเป็นประการแรกที่ครูต้องคิดถึง คือ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนนั่นเอง สิ่งแวดล้อมทั้งสี่อันจะร่วมกันทำให้เกิดการอยากเรียนด้วยความสุขกายสบายใจขึ้น

2. ครูต้องนำผลการเรียนของเด็ก ไปสู่จุดหมายทางการศึกษา จุดหมายในการเรียนของเด็กนั้นมีหลายอย่าง อาจเป็นทั้งที่เหมาะสมหรือไม่สมควรก็ได้ การปล่อยให้เด็กเลือกจุดหมายในการเรียนเองโดยลำพังนั้น บางครั้งจึงเป็นการทำลายอนาคตการเติบโตของเด็กได้
3. ครูต้องพยายามแก้ปัญหาที่เด็กเรียนเป็นที่สนใจของเด็กอยู่เสมอ
4. ครูต้องเตรียมการสอนให้เหมาะสมกับความแตกต่างของเด็กเสมอ
5. ครูต้องเป็นผู้ที่คอยหาห้องเรียนให้เด็กเห็น เพื่อเด็กจะได้เห็นแนวทางที่ถูกเป็นแนวคิดต่อไป ในการดำเนินชีวิตของเขา
6. ครูต้องมีความสามารถในการแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยวิธีการที่ดีที่สุด
7. ครูต้องช่วยให้เด็กไม่ลืมเรื่องที่สอนไปแล้วอย่างมีวิธีการ การทบทวนเป็นเรื่องให้ประโยชน์มากในการเรียน ทำให้คนเราจำได้นานกว่าธรรมดา ดังนั้น ครูควรส่งเสริมให้เด็กคิดทำเสมอ ๆ
8. ครูต้องเตรียมการสอนให้ได้ผลเสมอ สิ่งที่ครูเตรียมก็มี
 - ก. เนื้อเรื่องที่จะสอน
 - ข. วิธีสอน
 - ค. อุปกรณ์
 - ง. การวัดผลการเรียน
9. ครูต้องเชื่อมั่นหรือรับประกันได้ว่า สิ่งที่เด็กเรียนไปนั้นสามารถถ่ายทอดความรู้ให้กับชีวิตจริงของเด็กได้ (จาเนียร์ ศิลปวานิช. 2538 : 94 - 247)

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลีลาศ

คำว่า "ลีลาศ" หรือ "เต้นรำ" ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 มีความหมายเหมือน ๆ กัน กล่าวคือ ลีลาศเป็นนาม แปลว่า "ท่าทางอันงดงาม การเยื้องกราย" เป็นกริยา แปลว่า เคลื่อนไปโดยมีระยะก้าวตามกำหนดให้เข้าจังหวะดนตรี ซึ่งเรียกว่า ลีลาศ โดยปกติเต้นเป็นคู่ชายหญิง (ราชบัณฑิต. 2525 : 358)

ประเภทของลีลาศ

ลีลาศมาตรฐาน แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทโมเดิร์น (Modern) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า บอลรูม (Ballroom Dancing) และประเภทลาตินอเมริกัน (Latin American Dancing) (บุญเลิศ กระบวนแสง. 2521 : 14)

ประเภทบอลรูม (Ballroom) เป็นการลีลาศที่ใช้จังหวะช้า นุ่มนวล สง่างาม ลาดัวจะตั้งตรง การก้าวเดินจะใช้การลากเท้าด้วยปลายเท้าไปกับพื้น มี 5 จังหวะ คือ

1. ควิก สเตป (Quick Step)
2. วอลซ์ (Waltz)
3. ควิกวอลซ์ (Quick Waltz)
4. สโลว์ฟอกซทรอต (Slow Fox-trot)
5. แทงโก้ (Tango) (พิชิต ภูติจันทร์. 2531 : 2)

ประเภทลาตินอเมริกัน (Latin American) เป็นการลีลาศจังหวะค่อนข้างเร็ว ใช้ความคล่องแคล่วว่องไว ส่วนใหญ่จะใช้โพล่า เอว สะรอก เข่า ซ้อเท้า การก้าวเดินสามารถยกเท้าพ้นพื้นได้ มี 12 จังหวะคือ

1. รุมบ้า (Rumba)
2. บีกิน (Beguine)
3. ซ่า ซ่า ซ่า (Cha Cha Cha)
4. กัวร่าซ่า (Guarracha)
5. ร็อก แอนด์ โรล (Rock and Roll)
6. แซมบ้า (Samba)
7. แมมโบ้ (Mambo)
8. ออฟบีท (Off-beat)
9. ตะลุงเทมโป (Taloong tempo)
10. ทวิสต์ (Twist)
11. บาซังก้า (Bachanga)
12. โบเรโล (Borelo) (พิชิต ภูติจันทร์. 2531 : 2)

ส่วนประกอบสำคัญของการลีลาศ

1. **ดนตรี (Music)** ดนตรีมีความสำคัญมากในการลีลาศ จังหวะจะต้องชัดเจน มีเสียงหนักเสียงเบาที่ชัดเจน วรรคตอนของเพลงดี ความเร็วช้าของเพลงหรือช่วงจังหวะที่แน่นอน (Strict Tempo) ถ้าช่วงจังหวะไม่ดี การลีลาศก็ไม่ดีตามไปด้วย ช่วงจังหวะเปรียบเสมือนหัวใจของเพลงเลยทีเดียว คำว่า "ช่วงจังหวะ" ตรงกับภาษาอังกฤษว่า "Tempo" ช่วงจังหวะหมายความว่าแต่ละจังหวะกินเวลาเท่าใดจึงจะเหมาะสมกับการลีลาศ
2. **ทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้น (Basic Movement)** ต้องมีความชำนาญในทักษะเบื้องต้นของการลีลาศได้ดี เช่น การเดิน (Walk) การเอนเอียงของลำตัว (Body Sway) การหมุนซ้าย-ขวา (Left and Right Turn) การขึ้นลงของลำตัว (Rise and Fall Body) การเป็นผู้นำ (Leader) และการเป็นผู้ตามของคู่ (Partner) สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ผู้ที่จะลีลาศควรจะปฏิบัติฝึกฝนอยู่เสมอและต้องพยายามทำให้อยู่ในลักษณะที่ถูกต้องดีที่สุด

การจับคู่ลีลาศ

การจับคู่ลีลาศนับว่าเป็นสิ่งที่ผู้เริ่มต้นหัดใหม่ จะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ เพราะถ้าการจับคู่ไม่ถูกต้อง นอกจากจะไม่สง่างามแล้ว ยังเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการนำคู่เต้น หรือตามคู่เต้น และจะทำให้การทรงตัวเสียไปด้วย ผลเสียอีกประการหนึ่งก็คือ การเหยียบเท้ากัน การจับคู่ที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่สำคัญมาก โดยเฉพาะชายด้วยแล้วยิ่งจะต้องศึกษาการเข้าคู่ให้ถูกต้องจริง ๆ มิฉะนั้นจะนำความรำคาญให้แก่คู่เต้นเป็นอย่างมาก (Moore. 1976 : 6)

การจับคู่ในจังหวะลาตินอเมริกัน

การจับคู่ประเภทลาตินอเมริกานั้นมีหลายแบบ ทั้งนี้เพราะการเต้นรำในจังหวะต่าง ๆ มีลวดลายการเต้นต่าง ๆ กัน การจับคู่ที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับแบบและกลุ่มสเก็ทของการเต้น การจับคู่แต่ละแบบได้แก่

การจับคู่แบบปิด หรือ การจับคู่ในท่าเริ่ม (Close Position)

การจับคู่แบบลาตินอเมริกาจะต่างกับการจับคู่แบบบอลรูมตรงที่

1. การจับคู่ลำตัวชายและหญิงจะห่างกันมาก
2. ส่วนบนของร่างกายตั้งแต่เอวถึงศีรษะจะตรงนึ่งขณะที่เดินทำพื้นฐาน
3. มือซ้ายของชายและมือขวาของหญิงที่จับกันอยู่จะยกขึ้นสูงกว่าปกติเล็กน้อย
4. มือขวาของฝ่ายชายที่แตะอยู่ที่แผ่นหลังของหญิงนั้น ปลายมือจะไม่รอบสีก้นัก และจะเลื่อนขึ้นสูงกว่าปกติเล็กน้อย คือ จะอยู่ตรงบริเวณสะบักของฝ่ายหญิง
5. แขนซ้ายของหญิงทั้งแขนจะวางซ้อนทับอยู่บนแขนขวาของฝ่ายชายอย่างสบาย

การจับคู่แบบเปิด (Open Hole, Open Position)

การจับคู่แบบนี้จะพบในจังหวะโจฟว์ แต่อย่างไรก็ตามในจังหวะลาตินอื่น ๆ ก็ใช้ได้
ลักษณะการจับคู่แบบนี้ได้แก่

1. ฝ่ายชายและฝ่ายหญิงยืนหันหน้าเข้าหากัน
2. ฝ่ายชายเอามือซ้ายจับมือซ้ายฝ่ายหญิง (จับคู่ด้วยมือข้างเดียวกัน)
3. ยืนให้ลำตัวห่างกันในระยะที่ต่างคนต่างเหยียดแขนออกไปเล็กน้อย (พองาม)
4. มือข้างที่ไม่ได้จับคู่จะยกไว้ข้าง ๆ และงอแขนเล็กน้อย

การจับคู่แบบข้าง (Side by Side Position)

การจับคู่แบบนี้พบมากในจังหวะ ซ่า ซ่า ซ่า และ คิวบันรัมบา ในลวดลายนิวยอร์ก และแชนต์ทูแชนต์ การจับแบบนี้ โดยการยืนหันด้านข้างเข้าหาคู่จับมือด้วยมือเดียว โดยเหยียดแขนด้านในไปจับกับมือด้านในของคู่ ผู้ชายจะหงายฝ่ามือขึ้น ผู้หญิงจะคว่ำฝ่ามือวางบนมือของผู้ชาย และแขนด้านนอกของคู่จะวาดไปข้าง ๆ ลำตัว วางไว้ใต้ระดับบอกของผู้เต้น (บุญเลิศ กระบวนแสง. 2521 : 14, 64)

ความมุ่งหมายของการลีลาศ

1. เพื่อให้มีทักษะในการลีลาศเบื้องต้น มีหลักการและรู้ตำแหน่งทิศทางของการลีลาศ
2. เพื่อให้มีทรวดทรงการเดินที่ดีและเดินให้เข้ากับจังหวะเสียงเพลง
3. เพื่อให้รู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีในการลีลาศ
4. เพื่อให้มีมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่น และรู้จักการเข้าสังคมกับผู้อื่นได้ดี
5. เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างหมู่คณะ และกับต่างประเทศ
6. เพื่อให้ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการผ่อนคลายอารมณ์อันตึงเครียด
7. เพื่อเป็นการออกกำลังกาย

คุณค่าของการลีลาศ

1. เป็นการออกกำลังกายทำให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์
2. เป็นกิจกรรมที่สามารถเข้าร่วมได้ทั้งหญิงและชาย
3. เป็นกิจกรรมที่เสริมสร้างทรวดทรง ท่าทาง ให้เกิดความสง่างามและมารยาท

ในสังคมดี

4. เป็นการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองและในหมู่คณะ
5. ทำให้มีความรู้และมีความซาบซึ้งในจังหวะดนตรี

มารยาทของการลีลาศ

สุภาพบุรุษและสุภาพสตรีที่จะลีลาศกันต่างจำเป็นจะต้องมีมารยาทในการลีลาศที่ดี เพราะการลีลาศเป็นการแสดงออกซึ่งนิสัยใจคอ การทำให้เกียรติซึ่งกันและกัน มารยาทในการลีลาศ จึงมีดังต่อไปนี้ คือ

1. สุภาพบุรุษที่มีความประสงค์ต้องการสุภาพสตรีที่จะเข้ามา เป็นคู่ลีลาศต้องขออนุญาตสุภาพบุรุษที่พาสุภาพสตรีผู้นั้นมาเสียก่อน เมื่อสุภาพบุรุษนั้นอนุญาตแล้ว จึงจะขออนุญาตสุภาพสตรีที่จะลีลาศด้วยภายหลัง
2. คู่หูที่เข้าคิวควรจะเป็นคู่หูที่สุภาพเรียบร้อย แสดงกิริยามารยาทที่ดีและเหมาะสม

3. สุภาพบุรุษต้องพาให้เกียรติสุภาพสตรีในการเดินออกพลอร์ลีลาส โดยให้สุภาพสตรีเดินนำหน้าเล็กน้อย หรือจะเดินไปพร้อม ๆ กันก็ได้ แต่จำคนนำสุภาพบุรุษต้องนำเพื่อขอทางไปสู่ออกพลอร์ลีลาส

4. การเข้าจับคู่ลีลาสควรต้องทำด้วยมารยาทอันละมุนละม่อม สุภาพบุรุษต้องไม่กอดรัดสุภาพสตรีจนแน่นมากเกินไป

5. สุภาพบุรุษต้องพาคู่ลีลาสไปด้วยจังหวะที่ถูกต้อง

6. ต้องลีลาสด้วยจังหวะที่ไม่ยากหรือต้องลีลาสด้วยจังหวะที่ง่ายทำให้คู่ลีลาสเบื่อหน่าย

7. ต้องลีลาสไปในทิศทางที่ถูกต้อง คือ ทิศทางทวนเข็มนาฬิกา (หมุนทางขวา)

โดยไม่มีการย้อนกลับมาในทิศทางเดิมเป็นอันขาด และสุภาพบุรุษต้องเป็นผู้นำ (Leader) สุภาพสตรี

8. เมื่อทำการลีลาสจนจบเพลงแล้ว สุภาพบุรุษต้องนำคู่ลีลาส (สุภาพสตรี) ไปส่งให้ถึงโต๊ะนั่งของสุภาพสตรี พร้อมทั้งกล่าวขอบคุณสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษที่ได้ขออนุญาตนำสุภาพสตรีออกลีลาส สุภาพสตรีเมื่อได้รับคำขอบคุณจากสุภาพบุรุษแล้วควรจะตอบรับด้วยความสุภาพ

9. ถ้าเป็นไปได้เมื่อสุภาพบุรุษนำสุภาพสตรีไปส่งถึงที่โต๊ะเรียบร้อยแล้ว ควรที่จะอยู่สนทนาวิสาสะที่โต๊ะนั้นสักครู่

10. สุภาพสตรีท่านใดที่ปฏิเสธการขอลีลาสของสุภาพบุรุษในจังหวะใดแล้ว ไม่ควรที่จะรับคำขอและออกลีลากับสุภาพบุรุษอื่นที่มาขอลีลาสในจังหวะนั้นอีกอย่างเด็ดขาด เพราะจะเป็นการแสดงออกถึงความรังเกียจอย่างเด่นชัดจนเกินไป

11. สุภาพบุรุษไม่ควรออกลีลากับสุภาพสตรีในขณะที่ตนเองกำลังมีเมามสุรา

12. สุภาพบุรุษและสุภาพสตรีไม่ควรสูบบุหรี่หรือเคี้ยวหมากฝรั่งในขณะที่กำลังลีลาสอย่างเด็ดขาด

13. ไม่ร้องเพลงในขณะที่กำลังลีลาสอยู่

14. เป็นการไม่สมควรอย่างยิ่งที่สุภาพบุรุษจะไปขอลีลากับสุภาพสตรีผู้อื่น ในขณะที่คู่ลีลาสของตนกำลังลีลาสอยู่กลางพลอร์และถ้าไม่มีความจำเป็นก็ไม่ควรเปลี่ยนคู่ลีลาสในพลอร์ลีลาสเป็นอย่างยิ่ง

15. ในขณะที่กำลังลีลาศอยู่ได้พบเห็นคนที่รู้จักกัน เมื่อจะพูดคุยกับบุคคลนั้นก็ควรที่ต้องแนะนำให้ผู้ลีลาศของตนารู้จักบุคคลผู้นั้นด้วย
16. เป็นมารยาทที่ไม่ดีเป็นอย่างมากที่ให้ผู้ของตนสอนลวดลายใหม่ ๆ บนฟลอร์หรือมาหัดลีลาศกันบนฟลอร์
17. ไม่เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่สุภาพบุรุษจะจับคู่ลีลาศกับสุภาพบุรุษ หรือสุภาพสตรีกับสุภาพสตรี
18. ขณะลีลาศถ้าไปชนกับคู่อื่นก็ควรกล่าวคำขอโทษด้วย
19. ควรแต่งกายให้ถูกต้องเหมาะสมกับเวลาและสถานที่ (กรมพลศึกษา : 10-12)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

สมตเลย์ (Staley. 1993 : 168) ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาการลีลาศ : โครงสร้างทฤษฎี มีหลากหลายวัฒนธรรม งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาสำรวจการสอนลีลาศในฐานะที่เป็นศิลปะในระดับชั้นมัธยมศึกษาในสมัยปัจจุบัน ซึ่งเป็นที่แพร่หลายและยอมรับในสังคมอเมริกัน การลีลาศโดยการเรียนรู้ อาศัยสังเกตการณ์ละเอียดอ่อนในการเรียนรู้ และพัฒนาความเข้าใจทางด้านประวัติศาสตร์วัฒนธรรมของผู้อื่นตลอดจนของตนเอง การศึกษานี้มุ่งสำรวจวิธีการพัฒนาการขยายขอบเขตหลักสูตร การลีลาศแบบเก่าด้วยการใช้ประสบการณ์จากวัฒนธรรมต่าง ๆ และการวิจัย ขณะเดียวกันเป็นการขยายความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคุณสมบัติความสวยงามของการลีลาศที่มีมาแต่ดั้งเดิม การศึกษานี้จะได้ทำการวิเคราะห์จากตำราที่เลือกแล้ว ด้านที่เกี่ยวข้องประวัติศาสตร์ความเป็นมา ในระดับมัธยมศึกษา นอกจากนี้ทฤษฎีบางอย่างเกี่ยวกับศึกษาศิลปะวัฒนธรรม มีหลายรูปแบบและหลักความสวยงามที่มีอยู่ในลีลาศ ตลอดจนศิลปะที่สัมพันธ์ได้ด้วยตาจะนำมาพิจารณาด้วย การพัฒนาและการอธิบายเป็นโครงสร้างทางรูปแบบทฤษฎี เพื่อจะให้ได้หลักสูตรการลีลาศที่ครอบคลุมวัฒนธรรมที่หลากหลาย เป็นการเพิ่มความเข้าใจในความสวยงามของลีลาศรูปแบบต่าง ๆ โครงสร้างที่จำเป็นสำหรับการส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีระบบเฉพาะตัวที่แตกต่างกันไป และ

การสำรวจที่ต้องอาศัยความร่วมมือทางด้านศิลปะจากผู้อื่นในโลกของการลีลาศ และการลีลาศตาม โรงละครอเมริกันที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาเหล่านี้จะต้องทำความเข้าใจ เพื่อ เป็นแนวทางแห่งความรู้ ความเข้าใจตนเองต่อไป

เนื่องจากการจัดสิ่งแวดล้อมที่จะสอนให้สำนักานวัฒนธรรม โดยผ่านทางโครงการที่ ต้องอาศัยความรู้สึก สติปัญญา และขบวนการสร้างสมรูปแบบต่าง ๆ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่า รูปแบบการเรียนรู้เหล่านี้ สามารถนำไปใช้เป็นต้นแบบการพิจารณาวิชาลีลาศสำหรับระดับมัธยม ศึกษาและใช้เป็นวิธีการสอนที่พิสูจน์ได้ จึงนำเอาการลีลาศ 3 ชนิด มาสังเกตและวิเคราะห์ อย่างละเอียด โดยใช้โครงสร้างเป็นต้นแบบการพิจารณาถึงความเข้าใจวัฒนธรรมและความรู้ เกี่ยวกับความสวยงามที่ได้จากประสบการณ์เหล่านี้จะทำให้ทราบว่าการลีลาศแต่ละชนิด แฟงไว้ ด้วยสัญลักษณ์และจินตนาการ รูปแบบและเนื้อหา ตลอดจนคุณสมบัติแห่งความสวยงามและ การเคลื่อนไหวร่างกาย การศึกษานี้รวมถึงตัวอย่างของโครงสร้างและคำแนะนำ เพื่อการ ค้นคว้าวิจัยต่อไป ขยายขอบเขตของหลักสูตรวิชาลีลาศแบบดั้งเดิม ในระดับอุดมศึกษา

โบฮี (Boeh. 1992 : 181) ทว่าการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของภาพและสาธิต (Labanotion) (A) ในการเรียนลีลาศ โดยทบทวนวิจัยดังนี้ แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่ม เท่า ๆ กัน กลุ่มแรกใช้การบรรยาย (B) (Word Description) กลุ่มหลังใช้อุปกรณ์ภาพลีลา ต่าง ๆ และการสาธิต (Labanotation Dance Skill Acquisition) ในการเรียนและ ลีลาศในจังหวะฟอกซทรอท (Foxtrot) วอลซ์ (Waltz) ทริปเปิล ลินดี (Tripple Lindy) แทงโก (Tango) และ ชา ชา ชา (Cha Cha Cha) ในแต่ละกลุ่มแบ่งออกเป็นสองกลุ่มย่อย กลุ่มย่อยแรกไม่คุ้นเคยหรือคุ้นเคยน้อยกับการลีลาศ อีกกลุ่มย่อยเป็นพวกที่คุ้นเคยหรือมีประสบการณ์ ที่ใหม่เป็นรูปแบบกับการลีลาศ

ผู้เรียนจะถูกถ่ายวิดีโอเทปและคณะกรรมการวัดผลการลีลาศในด้านความถูกต้องของ จังหวะ (Step) และระยะเวลาไว้ การวิเคราะห์เชิงปริมาณของคณะกรรมการด้วยการใช้ t-test ในการสังเกตโดยอิสระและข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพ จัดทำโดยให้ผู้เรียนกรอกแบบฟอร์ม (Self - Report Forms) และวิจัยด้วยการสังเกตจะถูกนำมาวัดผลและสรุปผล ในแต่ละกรณี มีความแตกต่างกันที่สำคัญทางสถิติคือ กลุ่ม (A) มีผลเชิงบวกในด้านความถูกต้องโดยเฉพาะ อย่างยิ่งในด้านพื้นที่ทิศทางของการออกเดิน

ในด้านความถูกต้องของจังหวะ กลุ่มใช้ภาพและสาธิตดีกว่ามาก ในจังหวะทริเปิล ลินดี (Triple Lindy) ความผิดพลาดมีในท่ามกลางของจังหวะ (Durational Component) มากกว่าเกิดจากนอกจังหวะ (Environmental Component) ระยะเวลาที่ในแต่ละการลีลาศ ต่ำมากสำหรับกลุ่ม Labanotation ระยะเวลาที่แตกต่างกันไปแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างที่สำคัญทางสถิติ ในจังหวะ ฟอกซทรอต (Foxtrot) .05 และ ซ่า ซ่า ซ่า (Cha Cha Cha) .01 ความแตกต่างเหล่านั้นสะท้อนให้เห็นถึงอัตราส่วนเปรียบเทียบที่ถูกต้องระหว่างกลุ่ม: กลุ่มใช้ภาพและสาธิต ทำได้ดีกว่ากลุ่มใช้บรรยาย ในจังหวะ ทริเปิล ลินดี (Triple Lindy).05 ซ่า ซ่า ซ่า (Cha Cha Cha) .01 และฟอกซทรอต (Foxtrot) .01 ความเชื่อถือสำหรับ ความแตกต่างของกลุ่ม ได้แก่ แทงโก้ (Tango), ทริเปิล ลินดี (Triple Lindy) และ ฟอกซทรอต (Foxtrot) แม้ข้อมูลทางสถิติจะชี้ว่าจังหวะทั้งสามนั้นยากที่สุด สำหรับกลุ่มใช้ บรรยาย มีเพียงจังหวะแทงโก้ (Tango) เท่านั้นที่กลุ่มดังกล่าวถือว่ายาก ส่วนจังหวะฟอกซทรอต (Foxtrot) และทริเปิล ลินดี (Triple Lindy) จัดว่าเป็นจังหวะที่ง่ายที่สุด กลุ่มใช้ภาพและ สาธิต จัดให้ฟอกซทรอต (Foxtrot) และแทงโก้ (Tango) เป็นการเต้นที่ง่ายที่สุด และให้ทริเปิล ลินดี (Triple Lindy) เป็นจังหวะที่ยาก และทางสถิติ เกิดจากการจัดอันดับของผู้เรียนในด้าน ความชัดเจน (Clarity) รูปแบบ (Format) และระบบ (System) สูงถึง 93 เปอร์เซนต์ ในทั้งสามประเภท ขณะที่กลุ่มใช้บรรยาย จัดให้ระบบดีกว่าระดับเฉลี่ยเล็กน้อย คะแนนของกลุ่มชี้ให้เห็นว่าสมาชิกกลุ่มใช้ภาพและสาธิต มีความรู้สึที่ดีกับการทดสอบและการเรียนดีกว่าสมาชิกของ กลุ่มใช้บรรยาย ตามหลักฐานที่ปรากฏจากข้อมูล อาจกล่าวได้ว่าใช้ภาพและสาธิตช่วยทำให้การเรียน ลีลาศได้ผลดี สรุปได้ว่าใช้ภาพและสาธิตใช้เป็นสื่อการเรียนลีลาศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดิพพาล์มา (Dipalma. 1993 : 439) ทำการวิจัยเรื่องชีวิตและการรักษาโรคด้วยการ เต้นรำของอาสาสมัครลีเลียน เอสปิ้นัค โดยจุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์นี้มุ่งศึกษาชีวิตและ งานของลีเลียน เอสปิ้นัค (1905-1988) และจุดเริ่มต้นของอาชีพการรักษาโรคโดยการเคลื่อนไหว ร่างกาย ข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตและงานของเธอได้จากการสัมภาษณ์เพื่อน ๆ ของเธอและนักศึกษา รุ่นก่อนเธอ การสอบถามทางไปรษณีย์ หนังสือ บทความ และแหล่งอื่น ๆ นักศึกษา 20 คน และ เพื่อน ๆ ของเธอได้บอกถึงลักษณะอุปนิสัย (Character) การคบเพื่อนสนิท นักศึกษา ทำหน้าที่มี

ต่อคนไข้ ประสบการณ์ทางการศึกษา และผลงานของเธอ วิธีการทำการบำบัดด้วยการเดินของเธอ และวิธีฝึกสอนการบำบัดด้วยการเดิน เขาเหล่านั้นกล่าวถึงเอสปีนัคว่าเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในพลังของการลีลาหรือการเคลื่อนไหวว่าเป็นวิธีการจิตบำบัดได้ วิธีการคือสร้างความมั่นใจให้เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางในคุณค่าของการบำบัดด้วยการเดินหรือการเคลื่อนไหว : ความสามารถที่จะเอาชนะชีวิตที่ทรมาณได้ อุปสรรค : ความสามารถพิเศษของหมอผู้รักษา ครูที่ปรึกษาที่ชาญฉลาด และความชำนาญในทักษะที่จะรับภาระบทบาทเหล่านั้นตามความต้องการของผู้อื่น : การพิจารณาถึงการทำให้อาชีพการบำบัดด้วยการเดินร่ำก้าวน้ำต่อไป ด้วยความพยายามของเธอและเป็นผู้ก่อตั้ง American Dance Therapy Association

เอสปีนัคเป็นบุคคลแรกที่จัดทำโปรแกรมฝึกอบรมการรักษาด้วยการเดินร่วมกับนักศึกษาปริญญาโท เป็นหลักสูตร 1 ปี ขึ้นในวิทยาลัยแพทยศาสตร์นิวยอร์ก ทฤษฎีการรักษาโรคด้วยการลีลาของเอสปีนัค และการนำไปใช้เป็นเรื่องแรกที่ต้องศึกษา ซึ่งเป็นสิ่งที่ได้จากการเปิดคลินิครักษาด้วยวิธีการดังกล่าวมาหลายปี จากคนไข้ที่มีลักษณะแตกต่างกันไป คำโครงข้อความคิด (Concept) ชั้นพื้นฐานของเอสปีนัค การศึกษาครั้งนี้และที่ปรากฏชัดเจนจากหนังสือของเธอคือ การทดสอบการเคลื่อนไหว พื้นฐานของอารมณ์ (น่าจะถือจริตของคน) การทำให้ร่างกายคืนดีดั้งเดิม และจิตวิจลรัฐสภาพกตด้วยการพัฒนาการเดินรำ การเดินรำตามวัฒนธรรมดนตรีพื้นเมือง ข้อคิดต่อมาของเอสปีนัคด้านการเดินรำรักษารคนนี้ได้ก้าวน้ำเจาะลึกลงไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างกายกับจิตที่ปรากฏจากการเดินของคน พัฒนาการทางความคิดนี้เกิดขึ้นก่อนที่เธอจะถึงแก่อนิจกรรมเป็นเวลาหลายปี ซึ่งผู้เขียนได้ค้นพบบันทึกด้วยลายมือและแมนูสคริป (Manuscript) ที่เตรียมจะเขียนเป็นหนังสือเล่มที่สองของเธอ คือเรื่อง Man's Walk : A Study of Human Behavior (การเดินของมนุษย์: ศึกษาในด้านพฤติกรรม)

การวางรากฐานเพื่อก่อตั้งวิชาการแขนงนี้และอิทธิพลของเธอที่มีต่อการรักษาด้วยการเดินรำ/เคลื่อนไหว (Dance/Movement) จากการศึกษาพบว่าความพยายามของผู้บุกเบิกก่อนหน้านี้มาได้รับการยอมรับให้เป็นวิชาชีพได้ แต่ด้วยความพยายามของเอสปีนัคและผู้บุกเบิกก่อนหน้าเธอ ทำให้เป็นที่ยอมรับว่าเป็นวิธีการรักษาจิตาด้วิธีหนึ่ง

งานวิจัยในประเทศไทย

เลิศชัย สอนสุภาพ (2526 : ก) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของอาจารย์
พลศึกษาและนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยครู

ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์พลศึกษา 92 คน และนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา
จำนวน 414 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจากอาจารย์ร้อยละ 81.52 นักศึกษาร้อยละ
82.13 นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยวิธีหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าซี
แล้วจึงนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์พลศึกษาและนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับ
ปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยครูดังนี้ ในด้านการเรียนของนักศึกษามีปัญหามาก
เกี่ยวกับนักศึกษาขาดการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ขาดความกระตือรือร้นในการเรียนและขาด
การวิพากษ์วิจารณ์และซักถาม ในด้านสถานที่ อุปกรณ์การสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก มีปัญหา
มากที่สุดเกี่ยวกับขาดสถานที่สำหรับจัดกิจกรรมทางน้ำ มีปัญหามากเกี่ยวกับสถานที่ในร่มสำหรับจัด
กิจกรรมพลศึกษามีไม่เพียงพอ ไม่ได้รับความสะดวกในการใช้สนาม โรงยิมส์ หรือสระว่ายน้ำ
สำหรับกิจกรรมกีฬาและสันทนาการ จำนวนสื่อเอกสารมีไม่เพียงพอ ในด้านการจัดกิจกรรมเสริม
หลักสูตรพลศึกษามีปัญหามากเกี่ยวกับนักศึกษาขาดความรู้และประสบการณ์ในการจัดกิจกรรม
การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษามีไม่ได้รับความร่วมมือและประสานงานที่ดีระหว่าง
นักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร ขาดแคลนงบประมาณ อาจารย์ และนักศึกษาไม่ได้ประเมินงาน
ที่จัดขึ้น เพื่อจะได้นำผลมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ในด้านการใช้แหล่งค้นคว้ามีปัญหามากเกี่ยวกับ
หนังสือ วารสาร และเอกสารทางพลศึกษา และทางวิชาการทั่ว ๆ ไปมีน้อยไม่เพียงพอแก่
การค้นคว้า

อาจารย์พลศึกษาและนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียน
การสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยครูไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สุมาลี เพชรศิริ (2527 : 81) ได้ทำการวิจัยเรื่องแบบประเมินค่าความสามารถ
ทางกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้าง
แบบประเมินค่าความสามารถทางกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

แบบประเมินค่าความสามารถ มีองค์ประกอบ 3 ประการคือ ความสามารถในการเดินร่า บุคลิกภาพในการเดินร่า และทัศนคติในการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะ แบบประเมินเป็นแบบ มาตราส่วนประเมินค่า มีข้อกระทงทั้งสิ้น 35 ข้อ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษา วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2526 จำนวน 105 คน ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาพบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินตอนที่ 1, 2, 3 และรวมทั้งฉบับ เท่ากับ 0.930, 0.887, 0.890, 0.950 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าแบบประเมินที่สร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง
2. ค่าความเที่ยงตรงของแบบประเมินโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันพบว่าค่าความเที่ยงตรงของแบบประเมิน ตอนที่ 1, 2, 3 และรวมทั้งฉบับเท่ากับ 0.522, 0.631, 0.522 และ 0.546 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าแบบประเมินที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงอยู่ในระดับปานกลาง
3. ค่าความเป็นปรนัยของแบบประเมินโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันพบว่าค่าความเป็นปรนัยของแบบประเมิน ตอนที่ 1, 2, 3 และรวมทั้งฉบับเท่ากับ 0.313, 0.503, 0.401 และ 0.405 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าแบบประเมินที่สร้างขึ้นมีความเป็นปรนัยอยู่ในระดับปานกลาง
4. ค่าอำนาจจําแนกรายข้อของแบบประเมินโดยใช้สถิติทดสอบที พบว่าค่าอำนาจจําแนกรายข้อของแบบประเมิน มีค่าตั้งแต่ 1.969 ถึง 12.443 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าแบบประเมินที่สร้างขึ้นมีค่าอำนาจจําแนกรายข้ออยู่ในระดับสูง

อัญลี บุญเดช (2527 : ง - จ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว โดยการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร และเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง เกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว

กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนรัฐบาลสังกัด กองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร โดยส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง ประชากร จำนวน 750 คน ได้รับความตอบกลับคืนมา 693 ชุด คิดเป็นร้อยละ 92.40 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแตกต่างโดยใช้ค่า "ที" แล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดประสงค์ของการต่อสู้ป้องกันตัว อยู่ในระดับมาก คือ คนทั่วไปฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวเพื่อการออกกำลังกาย เพื่อใช้ต่อสู้ และป้องกันอันตรายให้กับตนเอง และช่วยเหลือผู้อื่น อีกทั้งป้องกันมิให้ผู้ฉ้อโกงารังแก
2. นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว อยู่ในระดับมากที่สุดคือ ควรฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวในขณะที่มีร่างกายแข็งแรง และจิตใจอยู่ในสภาพที่แจ่มใส การฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวเป็นคู่ โดยเปลี่ยนกันเป็นฝ่ายรุกและฝ่ายป้องกันสลับกัน ทุกคนมีโอกาสเลือกฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวได้ตามความถนัด และความเหมาะสม ครูพลศึกษาควรมีความรู้ทางด้านการต่อสู้ป้องกันตัว
3. นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์และการนำไปใช้ของการต่อสู้ป้องกันตัว อยู่ในระดับมากที่สุดคือ การต่อสู้ป้องกันตัวมีส่วนช่วยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ช่วยเสริมสร้างความแข็งแรงของร่างกายและจิตใจได้ ทำให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสุขุมรอบคอบ
4. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีความคิดเห็นว่าง วัตถุประสงค์ การเรียน การสอน การฝึก ประโยชน์ และการนำไปใช้ของการต่อสู้ป้องกันตัว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ

.05

ดารณี นวพันธ์ (2528 : 94) ได้ทำการวิจัยเรื่องแบบประเมินค่าความสามารถ ลีลาศสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบประเมินค่า ความสามารถลีลาศสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา แบบประเมินค่าความสามารถเฉพาะทาง ทักษะลีลาศ แบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า มีจำนวน 16 ข้อ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี ที่ผ่านการเรียนวิชาลีลาศ ปีการศึกษา 2528 จำนวน 100 คน ผลการวิจัยระบุว่า

1. ค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแผนการประเมิน โดยใช้บุคคลประเมินค่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องกับลักษณะพฤติกรรม (IC) ระหว่าง 0.8 - 1.00

2. ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง จากคะแนนรวมผู้ประเมินทั้งฉบับกับคะแนนเฉพาะข้อนั้น ๆ มีค่าความเที่ยงตรงทั้ง 16 ข้อ มีคะแนนระหว่าง .3837 - .8550 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน โดยสัมประสิทธิ์แอลฟาพบว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินเท่ากับ .8868 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ค่าความเป็นปรนัยของแบบประเมินค่า โดยผู้ประเมิน 3 คน คะแนนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่า .45 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. ค่าอำนาจจําแนกรายข้อของแบบประเมิน โดยวิธีแจกแจงทีพบว่า มีค่าอำนาจจําแนกรายข้อของแบบประเมินระหว่าง 4.286 - 14.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปิยะชาติ ลัทธวิภูศิริ (2528 : ง) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์พลศึกษาและนักศึกษา เกี่ยวกับปัญหาการจัดและการดำเนินการปรักรมพลศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยแบบสัมภาษณ์ใช้สำหรับสัมภาษณ์ผู้บริหาร อาจารย์พลศึกษา และนักศึกษา จำนวน 40 คน แบบสอบถาม จำนวน 2 ชุด ชุดที่ 1 สำหรับผู้บริหารและอาจารย์พลศึกษา ชุดที่ 2 สำหรับนักศึกษา โดยส่งแบบสอบถามไปยังวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาทุกแห่ง จำนวน 348 ชุด ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา ร้อยละ 85.34 ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และทดสอบด้วยค่า "F" นำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ผลการวิจัยพบว่า วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา มีการจัดปรักรมพลศึกษา ประกอบด้วยปรักรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน ปรักรมการแข่งขันกีฬาภายในสถาบัน ปรักรมการแข่งขันกีฬาภายนอกและระหว่างสถาบัน และปรักรมนันทนาการ วัตถุประสงค์ของปรักรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน เน้นทางด้านส่งเสริมสมรรถภาพทางกายและคุณค่า

ทางด้านจิตใจ โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายใน เน้นทางด้านให้นักศึกษามีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายนอกและระหว่างสถาบัน เน้นทางด้านการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักศึกษาสถาบันอื่น ๆ และโปรแกรมนันทนาการ เน้นทางด้านส่งเสริมให้นักศึกษาใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

ปัญหาการจัดและการดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาด้านต่าง ๆ มีดังนี้

1. ด้านอาจารย์ผลศึกษา ประสบปัญหาในด้านไม่ได้อัดส่วนตัวกับนักศึกษา ต้องทำงานพิเศษนอกเหนือจากการสอนมากเกินไป ขาดแรงจูงใจและสิ่งกระตุ้นในการปฏิบัติงาน
2. ด้านบุคลากรอื่น ๆ ประสบปัญหาในการสนับสนุนจากฝ่ายบริหารและอาจารย์อื่น ๆ ขาดการนิเทศทางผลศึกษาและเจ้าหน้าที่รักษาพยาบาล
3. โปรแกรมการสอนผลศึกษาในชั้นเรียน ประสบปัญหาในด้านหลักสูตร ขาดสนามอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก
4. โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายใน ประสบปัญหาในการจัดกิจกรรมตามความสนใจของนักศึกษา ขาดงบประมาณและผู้ตัดสินกีฬา
5. โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายนอกและระหว่างสถาบัน ประสบปัญหาในด้านนักศึกษาที่เป็นนักกีฬา การดำเนินการแข่งขันของเจ้าหน้าที่ การเข้าชมและเชียร์กีฬาของนักศึกษา
6. โปรแกรมนันทนาการ ประสบปัญหาในด้านสถานที่และเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมในด้านความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ผลศึกษา และนักศึกษา เกี่ยวกับปัญหาการจัดและการดำเนินการโปรแกรมผลศึกษา ในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

วิศาล เกรือคล้าย (2529 : ง - จ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการเรียนการสอนวิชาผลศึกษา ในกลุ่มวิชาพื้นฐานทั่วไประดับปริญญาตรี ของกลุ่มวิทยาลัยครุภาคกลาง โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการเรียนการสอนวิชาผลศึกษา ในกลุ่มวิชาพื้นฐานทั่วไป ระดับปริญญาตรี ของกลุ่มวิทยาลัยครุภาคกลาง โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักศึกษา ที่เรียนวิชาผลศึกษาในกลุ่มวิชาพื้นฐานทั่วไป

การเรียนการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน แบบสอบถามได้ส่งไปยังอาจารย์พลศึกษา จำนวน 75 คน นักศึกษาจำนวน 560 คน ได้รับแบบสอบถามคืนจากอาจารย์พลศึกษา 71 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 94.66 และได้รับคืนจากนักศึกษาจำนวน 532 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95.00 ข้อมูลในการวิจัยได้นำมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ความคิดเห็นของอาจารย์พลศึกษาและนักศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนวิชาพลศึกษา แสดงให้เห็นอยู่ในระดับมาก หรือในระดับบ่อยครั้ง เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยดังนี้ คุณลักษณะส่วนตัวในการสอน การปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรม การดำเนินการสอน การเตรียมการสอน การตั้งใจและเสริมแรงการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน การใช้อุปกรณ์การสอนและสถานที่

2. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างอาจารย์พลศึกษาและนักศึกษาเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมการสอนของอาจารย์พลศึกษา พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าวิจัยตามลำดับขั้น ดังนี้

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เฉพาะวิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร 8 แห่ง ที่ลงทะเบียนเรียน วิชาสถิติ ในภาคต้น ปีการศึกษา 2538 โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ตามสัดส่วนของตารางแสดงจำนวนตัวอย่างของโรเบิร์ต วี เครัจกี และ ดาร์ล คัมบลิว มอร์แกน (Robert V. Krejcie and Daryle W. Morgan)

ตาราง 1 แสดงรายละเอียดจำนวนวิทยาเขต จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาลีลาศ
ในภาคต้น ปีการศึกษา 2538 จำนวนตัวอย่างที่สุ่ม

วิทยาเขต	จำนวนลงทะเบียน		จำนวนตัวอย่าง	
	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย
โชคิเวช	61	17	29	8
เทคนิคกรุงเทพ	23	128	11	61
บพิตรพิมุข จักรวรรดิ	40	30	19	14
บพิตรพิมุข มหาเมฆ	98	37	47	17
พิชยการพระนคร	81	58	39	28
พระนครเหนือ	16	92	8	44
พระนครใต้	84	28	40	14
เพาะช่าง	17	28	9	14
รวม	420	418	202	200

จากตาราง 1 แสดงจำนวนตัวอย่างที่นำมาใช้เปรียบเทียบสถิติไคสแควร์ นักศึกษาหญิง
จำนวน 202 คน นักศึกษาชาย จำนวน 200 คน ตามเกณฑ์ในตารางของโรเบิร์ต วี เคร์จิกี้
และดาร์ลิต ดับบลิว มอร์แกน (Robert V. Krejcie and Daryle W. Morgan)

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ปัญหาด้านการเรียนการสอนวิชาลีลาศด้านต่าง ๆ

2.1 ปัญหาการเรียนของนักศึกษา

2.2 ปัญหาการสอนของอาจารย์

2.3 ปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก

2.4 ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

2.5 ปัญหาด้านการใช้แหล่งค้นคว้า

2.6 ปัญหาด้านการประเมินผลการเรียน

โดยใช้แบบสอบถามแบบปลายปิด (Close-Ended Questionnaires) และมีแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating - Scale) 5 ระดับปัญหา คือ

มากที่สุด

มาก

ปานกลาง

น้อย

น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นคำถามชนิดปลายเปิด (Open-Ended Questionnaires) ของปัญหาด้านการเรียนการสอนวิชาลีลาศทั้ง 6 ด้าน เช่นเดียวกับตอนที่ 2

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าหลักสูตร งานวิจัย วิทยานิพนธ์ เอกสาร บทความ วารสารและสิ่งพิมพ์ ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวกับการลีลาศ
2. ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนลีลาศ ซึ่งมีประสบการณ์การสอนลีลาศ
3. รวบรวมข้อเท็จจริงและปัญหาต่าง ๆ มาสร้างเป็นแบบสอบถาม
4. นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไข จนเห็นพ้องกันทั้ง 5 ท่าน คือ
 1. รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย กาญจนวาสี
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 2. รองศาสตราจารย์ ดร.สุทธชัย ศรีไสย์
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 3. รองศาสตราจารย์ ดร.วิรัช วรรณรัตน์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 4. อาจารย์เต็มเดือน เฟ็งสี
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้
 5. อาจารย์นิพัทธ์ อัครสวะเมฆ
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้
2. ความเชื่อมั่น (Reliability) นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่เรียนลีลาศแล้ว ที่มีในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน นำมาหาความเชื่อมั่น โดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่น .92

วิธีการในการรวบรวมข้อมูล

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อขอความร่วมมือจาก 8 วิทยาเขต
2. นำแบบสอบถามไปสอบถามแต่ละวิทยาเขตและรอเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง

วิธีจัดกระทำกับข้อมูล

เปรียบเทียบปัญหามาแต่ละด้านระหว่างนักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย โดยใช้สถิติร้อยละ และไคสแควร์ ด้วยขบวนการทางคอมพิวเตอร์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย
เปรียบเทียบแต่ละด้านเป็นรายชื่อ โดยใช้ร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ปัญหาการเรียนลีลาศของนักศึกษา เปรียบเทียบนักศึกษาหญิงกับ
นักศึกษาชายเป็นรายชื่อ โดยใช้สถิติไคสแควร์ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ตอนที่ 3 สรุปปัญหา ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะแบบปลายเปิดระหว่างนักศึกษาหญิง
กับนักศึกษาชายโดยรวม แล้วนำเสนอเป็นความเรียง

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย
เปรียบเทียบแต่ละด้านเป็นรายชื่อ โดยใช้ร้อยละ

ตาราง 2 แสดงค่าร้อยละปัญหาด้านการเรียนของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย
1. การค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมของนักศึกษา	6.4	7.4	50.5	24.5	10.4
	12.5	17.0	52.0	17.0	1.5
2. ความกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา	2.5	28.7	45.5	14.4	8.9
	5.0	26.0	39.0	29.5	0.0
3. ปัญหาในการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอของนักศึกษา	6.5	15.0	18.5	28.0	32.0
	5.5	22.5	35.0	24.5	12.5
4. การวิพากษ์วิจารณ์และซักถามของนักศึกษา	5.0	7.9	52.5	25.7	8.9
	1.5	25.4	42.1	27.9	3.0
5. ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนของนักศึกษา	11.9	29.2	27.7	14.4	16.8
	9.0	21.5	17.5	35.5	16.5
6. นักศึกษาขาดการฝึกซ้อมทักษะนอกเวลา	9.0	30.0	37.0	18.0	6.0
	20.0	32.5	26.5	14.5	6.5

จากตาราง 2 แสดงว่าปัญหานข้อ 1 การค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมของนักศึกษา นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาจำนวนมากที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ

50.5 และ 52 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดคือร้อยละ 6.4 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตน้อยที่สุดคือร้อยละ 1.5 ในข้อ 2 ความกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีบัณฑิตจำนวนมากที่สุดเหมือนกันที่ระดับบัณฑิตปานกลางคือ ร้อยละ 45.5 และ 39 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดคือร้อยละ 2.5 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตน้อยที่สุดคือร้อยละ 0 ในข้อ 3 บัณฑิตในการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับบัณฑิตน้อยที่สุดคือร้อยละ 32 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตปานกลางคือร้อยละ 35 ส่วนจำนวนน้อยที่สุด นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 6.5 และ 5.5 ตามลำดับ ในข้อ 4 การวิพากษ์วิจารณ์และซักถามของนักศึกษา นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีบัณฑิตจำนวนมากที่สุดที่ระดับบัณฑิตปานกลางเหมือนกันคือร้อยละ 52.5 และ 42.1 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดเหมือนกันคือร้อยละ 5 และ 1.5 ตามลำดับ ในข้อ 5 การช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้านการศึกษา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดเหมือนกันคือร้อยละ 29.2 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตน้อยคือ ร้อยละ 35.5 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดเหมือนกันคือร้อยละ 11.9 และ 9 ตามลำดับ ในข้อ 6 นักศึกษาขาดการฝึกซ้อมทักษะนอกเวลา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับบัณฑิตปานกลางคือร้อยละ 37 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดคือร้อยละ 32.5 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับบัณฑิตน้อยที่สุดคือร้อยละ 6 และ 6.5 ตามลำดับ

ตาราง 3 แสดงค่าร้อยละปัญหาด้านการสอนของอาจารย์

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย
1. การเตรียมการสอนของอาจารย์	2.5	15.8	17.5	39.6	17.8
	5.0	23.5	24.5	35.0	19.0
2. ความชัดเจนของการสาธิตทักษะท่าทาง	15.7	39.4	19.2	22.2	3.5
	22.0	34.0	20.0	18.0	6.0
3. ความคิดริเริ่ม คัดแปลงการสอนให้ เหมาะสมกับสถานการณ์	15.3	28.7	43.1	12.9	0
	5.0	29.0	42.0	19.5	4.5
4. การตรงต่อเวลา	25.7	28.2	29.2	13.4	3.5
	15.0	27.5	17.5	34.5	5.5
5. บุคลิกภาพของอาจารย์	31.0	30.0	22.5	13.5	3.0
	27.0	38.5	12.0	17.0	5.5
6. ความประพฤติของอาจารย์	28.2	34.2	19.3	12.9	5.4
	28.0	32.5	18.0	14.0	7.5
7. ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์ อันดีกับนักศึกษา ทั้งในและนอกเวลา เรียนของอาจารย์	28.7	27.2	24.3	16.3	3.5
	24.5	30.5	32.0	7.0	6.0

ตาราง 3 (ต่อ)

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย
8. การไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา เกี่ยวกับการเรียนการสอน	29.7	46.0	16.8	5.4	2.0
	27.0	36.5	27.5	9.0	0
9. การอธิบายลักษณะรายวิชาและกำหนด กิจกรรมการเรียนการสอน วิธีการ วัดผลให้นักศึกษาทราบก่อนเรียน	24.3	31.2	26.7	15.8	2.0
	20.5	36.5	17.0	22.5	3.5
10. การใช้วัสดุทัศนูปกรณ์การเรียน การสอน เช่น วัสดุทัศน เกี่ยวกับ การสื่อสาร	8.4	27.7	17.8	28.2	17.8
	12.2	22.3	22.3	20.8	22.3

จากตาราง 3 แสดงว่าในข้อ 1 การเตรียมการสอนของอาจารย์ นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายจำนวนมากที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยเหมือนกันคือ ร้อยละ 39.6 และ 35 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดเหมือนกันคือร้อยละ 2.5 และ 5 ตามลำดับ ในข้อที่ 2 ความชัดเจนของการสาธิตทักษะท่าทาง นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายจำนวนมากที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหามากเหมือนกันคือ ร้อยละ 39.4 และ 34 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 3.5 และ 6 ตามลำดับ ในข้อ 3 ความคิดริเริ่ม คัดแปลง

การสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายจำนวนมากที่สุดอยู่ที่ระดับบัณฑิต
 ปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 43.1 และ 42 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับบัณฑิต
 น้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 0 และ 4.5 ตามลำดับ ในข้อ 4 การตรงต่อเวลา จำนวน
 มากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปานกลางคือร้อยละ 29.2 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตมาก
 คือ ร้อยละ 27.5 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับบัณฑิตน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 3.5 และ 5.5
 ตามลำดับ ในข้อ 5 บุคลิกภาพของอาจารย์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับมากที่สุด
 คือ ร้อยละ 31 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดคือ ร้อยละ 38.5 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้ง
 นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 3 และ 5.5 ตาม
 ลำดับ ในข้อ 6 ความประพฤติกของอาจารย์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับบัณฑิต
 มากที่สุดคือ ร้อยละ 28.2 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดคือ ร้อยละ 32.5 ส่วนจำนวนน้อย
 ที่สุดอยู่ที่ระดับบัณฑิตน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายเหมือนกันคือ ร้อยละ 5.4 และ
 7.5 ตามลำดับ ในข้อ 7 ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักศึกษา ทั้งในและ
 นอกเวลาเรียนของอาจารย์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดคือ ร้อยละ
 28.7 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตปานกลางร้อยละ 32 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับบัณฑิต
 น้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 3.5 และ 6 ในข้อ 8 การไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา
 เกี่ยวกับการเรียนการสอน จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตมาก
 เหมือนกันคือ ร้อยละ 46 และ 36.5 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับบัณฑิตน้อยที่สุด
 เหมือนกันคือ ร้อยละ 2 และ 0 ตามลำดับ ในข้อ 9 การอธิบายลักษณะรายวิชาและกำหนด
 กิจกรรมการเรียนการสอน วิธีการวัดผลให้นักศึกษาทราบก่อนเรียน จำนวนมากที่สุดของนักศึกษา
 หญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 31.2 และ 36.5 ตามลำดับ
 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับบัณฑิตน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 2 และ 3.5 ตามลำดับ ในข้อ 10
 การใช้วัสดุทัศนูปกรณ์การเรียนการสอน เช่น วิกิตำน์เกี่ยวกับการสื่อสาร จำนวนมากที่สุดของ
 นักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับบัณฑิตน้อยคือ ร้อยละ 28.2 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตมาก, ปานกลาง
 และน้อยที่สุดเท่ากันคือ ร้อยละ 22.3 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่
 ระดับบัณฑิตมากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 8.4 และ 12.2 ตามลำดับ

ตาราง 4 แสดงคำร้อยละปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย
1. ความเพียงพอของอุปกรณ์เครื่องเสียง	5.4	32.2	33.2	26.7	2.5
	7.1	20.7	33.8	31.8	6.6
2. คุณภาพของอุปกรณ์เครื่องเสียง	5.0	25.2	43.1	24.8	2.0
	10.1	14.6	41.4	20.7	13.1
3. ความสะดวกในการใช้อุปกรณ์การเรียน และการฝึกซ้อมลีลาศ	6.5	29.1	46.2	18.1	0
	6.6	27.8	30.8	22.2	12.6
4. ความเพียงพอของสถานที่การเรียน การสอน	9.1	25.9	26.9	26.4	11.7
	13.6	22.7	28.3	26.8	8.6
5. ความเหมาะสมของสถานที่ทำการสอน หรือฝึกซ้อม เช่น พื้นไม่เรียบ	18.3	24.3	33.7	16.8	6.9
	11.1	34.8	29.3	20.2	4.5
6. ขนาดของสถานที่เรียนกับจำนวนนักศึกษา	10.5	12.0	38.0	25.0	14.5
	13.6	30.8	23.7	27.3	4.5
7. ห้องน้ำห้องส้วม	12.9	25.2	30.7	19.3	11.9
	9.8	34.0	23.7	21.1	11.3
8. จำนวนลิฟต์เกอร์	13.9	17.8	16.3	22.3	29.7
	10.3	9.3	16.0	20.6	43.8

ตาราง 4 (ต่อ)

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย
9. น้ำดื่มน้ำแข็ง	12.4	17.8	33.7	25.2	10.9
	20.1	16.5	25.3	27.8	10.3

จากตาราง 4 แสดงว่าในข้อ 1 ความเพียงพอของอุปกรณ์เครื่องเสียงจำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 33.2 และ 33.8 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 2.5 และ 6.6 ตามลำดับ ในข้อ 2 คุณภาพของอุปกรณ์เครื่องเสียง จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 43.1 และ 41.4 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 2 และ 13.1 ตามลำดับ ในข้อ 3 ความสะดวกในการใช้อุปกรณ์การเรียนและการฝึกซ้อมลีลาศ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 46.2 และ 30.8 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 0 และ 12.6 ตามลำดับ ในข้อ 4 ความเพียงพอของสถานที่การเรียนการสอน จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 26.9 และ 28.3 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุด นักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือ ร้อยละ 9.1 นักศึกษาชายอยู่ที่

ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 8.6 ในข้อ 5 ความเหมาะสมของสถานที่ทำการสอนหรือฝึกซ้อม เช่น พื้นไม่เรียบ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางคือ ร้อยละ 33.7 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากคือ ร้อยละ 34.8 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 6.9 และ 4.5 ตามลำดับ

ในข้อ 6 ขนาดของสถานที่เรียนกับจำนวนนักศึกษา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางคือ ร้อยละ 38 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากคือ ร้อยละ 30.8 ส่วนจำนวนน้อยที่สุด นักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือ ร้อยละ 10.5 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 4.5

ในข้อ 7 ห้องน้ำห้องส้วม จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางคือ ร้อยละ 30.7 นักศึกษาชายที่ระดับปัญหามากคือ ร้อยละ 34 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 11.9 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือ 9.8

ในข้อ 8 จำนวนลอกเกอร์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 29.7 และ 43.8 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุด นักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือ ร้อยละ 13.9 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากคือ ร้อยละ 9.3

ในข้อ 9 น้ำดื่มน้ำชา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางคือ ร้อยละ 33.7 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยคือ ร้อยละ 27.8 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 10.9 และ 10.3 ตามลำดับ

ตาราง 5 แสดงค่าร้อยละปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย
1. การบริการให้คำปรึกษาของวิทยาเขต	7.9	18.8	49.0	22.8	1.5
ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชา ลีลาศ	4.0	16.2	48.0	24.2	7.6
2. ความไม่สนใจ และการเห็นความสำคัญ ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ ของนักศึกษา	10.5	33.0	39.0	16.5	1.0
3. ประสิทธิภาพและความรู้ในการจัด กิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศของนักศึกษา	5.4	21.8	58.9	12.9	1.0
4. ความร่วมมือ และประสานงานที่ดี ระหว่างนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร	8.9	37.1	30.2	22.8	1.0
5. ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรของนักศึกษา	5.6	28.4	52.3	11.2	2.5
6. นักศึกษามีงานเกี่ยวกับการเรียนมาก จนไม่มีเวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ลีลาศ	7.6	25.8	37.9	24.7	4.0
	6.9	17.8	43.1	24.3	7.9
	2.0	12.1	35.9	30.3	19.7

ตาราง 5 (ต่อ)

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย
7. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรลีลาศ	6.9 4.0	22.3 26.8	49.5 43.4	17.3 22.2	4.0 3.5
8. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกใน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ	10.0 9.1	19.0 18.7	32.5 40.9	29.5 25.8	9.0 5.6
9. งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรลีลาศ	8.9 5.1	23.8 24.2	31.2 44.4	26.2 18.2	9.9 8.1
10. สถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ลีลาศ	5.0 3.5	26.0 21.7	36.5 45.5	19.5 24.7	13.0 4.5
11. การประเมินผลงานที่จัดกิจกรรมขึ้น เพื่อจะนำผลมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น	2.0 4.0	31.0 15.2	39.0 46.0	22.5 30.8	5.5 4.0

จากตาราง 5 แสดงว่าในข้อ 1 การบริการให้คำปรึกษาของวิทยาเขตในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 49 และ 48 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดนักศึกษานักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 1.5 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือ ร้อยละ 4

ในข้อ 2 ความไม่สนใจและการเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศของ นักศึกษา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางเหมือนกัน คือ ร้อยละ 39 และ 48 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 1 และ 3 ตามลำดับ ในข้อ 3 ประสิทธิภาพและความรู้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ลีลาศของนักศึกษา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางคือ ร้อยละ 58.9 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยคือ ร้อยละ 33.3 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดนักศึกษานักหญิงและนักศึกษา ชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 1 และ 6.1 ตามลำดับ ในข้อ 4 ความร่วมมือและการประสานงานที่ดีระหว่างนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร จำนวนมากที่สุด ของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 30.2 และ 41.4 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดก็อยู่ในระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 1 และ 3.5 ตามลำดับ ในข้อ 5 ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษา จำนวน มากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 52.3 และ 37.9 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย อยู่ที่ระดับปัญหา น้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 2.5 และ 4 ตามลำดับ ในข้อ 6 นักศึกษามุ่งงานเกี่ยวกับการ เรียนมากจนไม่มีเวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและ ชายอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 43.1 และ 35.9 ตามลำดับ ส่วนจำนวน น้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 6.9 และ 2 ตามลำดับ ในข้อ 7 เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จำนวนมากที่สุดของนักศึกษา หญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 49.5 และ 43.4 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งหญิงและชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 4 และ 3.5 ตามลำดับ ในข้อ 8 อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 32.5 และ 40.9 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 9 และ 5.6 ตามลำดับ ในข้อ 9 งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จำนวนมากที่สุด ของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 31.2 และ

44.4 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 8.9 และ 5.1 ตามลำดับ ในข้อ 10 สถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 36.5 และ 45.5 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 5 และ 3.5 ตามลำดับ ในข้อ 11 การประเมินผลงานที่จัดกิจกรรมขึ้นเพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายที่ระดับบัณฑิตปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 39 และ 46 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับบัณฑิตมากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 2 และ 4 ตามลำดับ

ตาราง 6 แสดงค่าร้อยละบัณฑิตด้านการวิชาชีพแหล่งค้นคว้า

รายการปัญหา	ระดับบัณฑิต				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย
1. หนังสือ วารสาร และเอกสาร การลีลาศ	10.0	21.5	31.5	25.5	11.5
	6.6	27.3	16.7	31.8	17.7
2. ความสะดวกในการใช้ห้องสมุด	10.5	22.5	44.0	14.0	9.0
	15.2	39.9	31.8	12.1	1.0
3. การเห็นความสำคัญและความจำเป็น ในการใช้ห้องสมุดของนักศึกษา	10.5	21.0	37.0	23.0	8.5
	11.6	37.4	28.8	19.7	2.5

จากตาราง 6 แสดงว่าในข้อ 1 หนังสือ วารสาร และเอกสารการตีพิมพ์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางคือ ร้อยละ 31.5 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อย ร้อยละ 31.8 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 10 และ 6.6 ตามลำดับ ในข้อ 2 ความสะดวกในการใช้ห้องสมุด จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามานกลาง ร้อยละ 44 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามาก ร้อยละ 39.9 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายคือ ร้อยละ 9 และ 1 ตามลำดับ ในข้อ 3 การเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการใช้ห้องสมุดของนักศึกษา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามานกลาง ร้อยละ 37 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามาก ร้อยละ 37.4 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 8.5 และ 2.5 ตามลำดับ

ตาราง 7 แสดงค่าร้อยละปัญหาด้านการประเมินผล

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย
1. เกณฑ์ในการวัดประเมินผลวิชาภาคปฏิบัติ	15.3	28.7	43.1	12.9	0
	4.5	31.3	29.3	27.8	7.1
2. เกณฑ์ในการวัดประเมินผลวิชาภาคทฤษฎี	13.9	29.2	45.5	10.4	1.0
	7.6	37.9	29.3	21.7	3.5

ตาราง 7 (ต่อ)

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย	หญิง ชาย
3. วิธีการวัดและประเมินผล	18.3	26.7	41.1	12.9	1.0
	6.6	34.8	33.8	21.2	3.5
4. ความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล ของอาจารย์	23.8	31.7	26.7	10.9	6.9
	16.2	30.3	27.3	17.2	9.1

จากตาราง 7 แสดงว่าในข้อ 1 เกณฑ์ในการวัดประเมินผลภาคปฏิบัติ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางร้อยละ 43.1 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากร้อยละ 31.1 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดร้อยละ 0 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุด ร้อยละ 4.5 ในข้อ 2 เกณฑ์ในการวัดประเมินผลภาคทฤษฎี จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางคือ ร้อยละ 45.5 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากร้อยละ 37.9 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 1 และ 3.5 ตามลำดับ ในข้อ 3 วิธีการวัดและประเมินผล จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามานกลาง ร้อยละ 41.1 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากร้อยละ 34.8 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือร้อยละ 1 และ 3.5 ตามลำดับ ในข้อ 4 ความยุติธรรมในการวัดและประเมินผลของ

อาจารย์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากเหมือนกันคือ ร้อยละ 31.7 และ 30.3 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ในระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 6.9 และ 9.1 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ปัญหาการเรียนลีลาของนักศึกษา เปรียบเทียบนักศึกษาหญิงกับ นักศึกษาชายเป็นรายชื่อ โดยใช้สถิติไคสแควร์

ตาราง 8 เปรียบเทียบปัญหาด้านการเรียนของนักศึกษา

รายการปัญหา	Chi - square
1. การค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมของนักศึกษา	26.82722*
2. ความกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา	31.20034*
3. ปัญหาในการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอของนักศึกษา	30.90079*
4. การวิพากษ์วิจารณ์และซักถามของนักศึกษา	30.10950*
5. ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนของนักศึกษา	25.86872*
6. นักศึกษาขาดการฝึกซ้อมทักษะนอกเวลา	12.81111*

* $p < .05$

จากตาราง 8 แสดงว่านักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย มีปัญหาด้านการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้ง 6 ข้อ คือ การค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมของนักศึกษา, ความกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา, ปัญหาในการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอของนักศึกษา, การวิพากษ์วิจารณ์และซักถามของนักศึกษา, ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนของนักศึกษา และนักศึกษาขาดการฝึกซ้อมทักษะนอกเวลา

ตาราง 9 เปรียบเทียบปัญหาด้านการสอนของอาจารย์

รายการปัญหา	Chi - square
1. การเตรียมการสอนของอาจารย์	7.55906
2. ความชัดเจนของการสาธิตทักษะท่าทาง	5.09541
3. ความคิดริเริ่ม คัดแปลงการสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์	22.39933*
4. การตรงต่อเวลา	31.32053*
5. บุคลิกภาพของอาจารย์	11.32638*
6. ความประพฤติของอาจารย์	0.92778
7. ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักศึกษา ทั้งในและนอกเวลาเรียนของอาจารย์	12.04549*
8. การไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน	13.36052*
9. การอธิบายลักษณะรายวิชาและกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน วิธีการวัดผลให้นักศึกษาทราบก่อนเรียน	8.99512
10. การใช้สถิติสุ่มปรนัยในการเรียนการสอน เช่น วิดีทัศน์ เกี่ยวกับการลีลาศ	6.78578

* $p < .05$

จากตาราง 9 แสดงว่านักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย มีปัญหาด้านการสอนของอาจารย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อ 3 ข้อ 4 ข้อ 5 ข้อ 7 และ ข้อ 8 ดังนี้ ความคิดริเริ่ม คัดแปลงการสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์, การตรงต่อเวลา, บุคลิกภาพของอาจารย์, ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักศึกษา ทั้งในและนอกเวลาเรียนของอาจารย์ และการไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน ตามลำดับ

ตาราง 10 เปรียบเทียบปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน สถานที่ และสิ่งแวดล้อมความสะดวก

รายการปัญหา	Chi - square
1. ความเพียงพอของอุปกรณ์เครื่องเสียง	10.00283*
2. คุณภาพของอุปกรณ์เครื่องเสียง	26.51735*
3. ความสะดวกในการใช้อุปกรณ์การเรียนและการฝึกซ้อมลีลาศ	32.15838*
4. ความเพียงพอของสถานที่การเรียนการสอน	3.16458
5. ความเหมาะสมของสถานที่ทำการสอนหรือฝึกซ้อม เช่น พื้นไม่เรียบ	9.53144
6. ขนาดของสถานที่เรียนกับจำนวนนักศึกษา	34.36426*
7. ห้องน้ำห้องส้วม	5.35987
8. จำนวนลิฟต์	11.84351*
9. น้ำดื่มน้ำชา	6.40521

* $p < .05$

จากตาราง 10 แสดงว่านักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย มีปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน สถานที่ และสิ่งแวดล้อมความสะดวก มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อ 1 ข้อ 2 ข้อ 3 ข้อ 6 และข้อ 8 ดังนี้ ความเพียงพอของอุปกรณ์เครื่องเสียง, คุณภาพของอุปกรณ์เครื่องเสียง, ความสะดวกในการใช้อุปกรณ์การเรียนและการฝึกซ้อมลีลาศ, ขนาดของสถานที่เรียนกับจำนวนนักศึกษา และจำนวนลิฟต์ ตามลำดับ

ตาราง 11 เปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

รายการปัญหา	Chi - square
1. การบริการให้คำปรึกษาของวิทยาเขตในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ	11.26711*
2. ความไม่สนใจ และการเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ	22.44656*
3. ประสบการณ์และความรู้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศของนักศึกษา	48.27883*
4. ความร่วมมือ และประสานงานที่ดีระหว่างนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร	11.11016*
5. ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษา	16.21101*
6. นักศึกษามีงานเกี่ยวกับการเรียนมากจนไม่มี เวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ	20.26611*
7. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ	4.39561
8. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ	4.13355
9. งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ	10.07743*
10. สถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ	12.53882*
11. การประเมินผลงานที่จัดกิจกรรมขึ้น เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น	16.34291*

* $p < .05$

จากตาราง 11 แสดงว่านักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย มีปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อ 7 และข้อ 8 และมีปัญหาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อ 1 ข้อ 2 ข้อ 3 ข้อ 4 ข้อ 5 ข้อ 6 ข้อ 9 ข้อ 10 และ ข้อ 11 ดังนี้ การบริการให้คำปรึกษาของวิทยาเขตในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ, ความไม่สนใจ และการเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ, ประสบการณ์และ ความรู้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศของนักศึกษา, ความร่วมมือ และประสานงานที่ดี ระหว่างนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหาร, ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของ นักศึกษา, นักศึกษามีงานเกี่ยวกับการเรียนมากจนไม่มี เวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ, งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ สถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ และการประเมินผลงานที่จัดกิจกรรมขึ้น เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

ตาราง 12 เปรียบเทียบปัญหาด้านการใช้แหล่งค้นคว้า

รายการปัญหา	Chi - square
1. หนังสือ วารสาร และเอกสารการลีลาศ	15.84354*
2. ความสะดวกในการใช้ห้องสมุด	28.14824*
3. การเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการใช้ห้องสมุดของนักศึกษา	18.23694*

* $p < .05$

จากตาราง 12 แสดงว่านักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย มีปัญหาด้านการใช้แหล่งค้นคว้า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้ง 3 ข้อ ดังนี้ หนังสือ วารสาร และเอกสารการลีลาศ, ความสะดวกในการใช้ห้องสมุด และการเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการใช้ห้องสมุดของ นักศึกษา

ตาราง 13 เปรียบเทียบปัญหาการประเมินผล

รายการปัญหา	Chi - square
1. เกณฑ์ในการวัดประเมินผลวิชาภาคปฏิบัติ	42.38029*
2. เกณฑ์ในการวัดประเมินผลวิชาภาคทฤษฎี	23.85001*
3. วิธีการวัดและประเมินผล	21.56068*
4. ความยุติธรรมในการวัดและประเมินผลของอาจารย์	6.36110

* $p < .05$

จากตาราง 13 แสดงว่านักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย มีปัญหาด้านการประเมินผลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อ 4 และมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อ 1 ข้อ 2 และ ข้อ 3 ดังนี้ เกณฑ์ในการวัดประเมินผลวิชาภาคปฏิบัติ, เกณฑ์ในการวัดประเมินผลวิชาภาคทฤษฎี, วิธีการวัดและประเมินผล และความยุติธรรมในการวัดและประเมินผลของอาจารย์

ตอนที่ 3 สรุปปัญหา ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ แยกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะด้านการเรียนของนักศึกษา
 - 1.1 ควรตั้งใจฟังอาจารย์ ไม่คุยหรือส่งเสียงดัง
 - 1.2 ควรเข้าห้องเรียนให้ตรงเวลาและสม่ำเสมอ
 - 1.3 ควรแต่งกายให้สุภาพ
 - 1.4 นักศึกษาชายควรทำให้เกียรตินักศึกษาหญิง
 - 1.5 ควรแบ่งกลุ่มช่วยเหลือกัน
 - 1.6 หมั่นฝึกซ้อมนอกเวลา

2. ข้อเสนอแนะด้านการสอนของอาจารย์
 - 2.1 ควรแต่งกายให้เหมาะสมกับการสอนลีลาศ
 - 2.2 ควรให้ความสำคัญกับนักศึกษาเท่าเทียมกัน
 - 2.3 ควรสาธิตซ้ำบ่อย ๆ
 - 2.4 ควรพูดให้สุภาพ
 - 2.5 ควรตรงต่อเวลา
 - 2.6 ให้ความสำคัญของการสอน ไม่เอาเวลาสอนไปคุยหรือทำงานอื่น
 - 2.7 ควรให้ความสำคัญเป็นธรรมชาติในการประเมินผล
 - 2.8 ควรใช้สื่อสมัยใหม่ เช่น CD, VDO.
 - 2.9 ไม่ควรสูบบุหรี่ขณะสอน
3. ข้อเสนอแนะด้านการจัดอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก
 - 3.1 ควรมีห้องเรียนลีลาศโดยเฉพาะ
 - 3.2 พื้นห้องเรียนลีลาศควรมีความเหมาะสมคล้ายสถานที่ลีลาศ
 - 3.3 ควรจัดล็อกเกอร์ให้เพียงพอ
 - 3.4 ควรอำนวยความสะดวก เรื่องสถานที่และอุปกรณ์ในการซ้อมนอกเวลา
4. ข้อเสนอแนะด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ
 - 4.1 อาจารย์ควรมีประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมเสริม
 - 4.2 อาจารย์ควรให้จัดกิจกรรมภายนอกวิทยาเขต
 - 4.3 วิทยาเขตควรให้ความสำคัญการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากกว่านี้
 - 4.4 ควรจัดกิจกรรมร่วมกับสถานศึกษาอื่น ๆ
 - 4.5 ควรพาไปออกงานลีลาศอื่น ๆ
5. ข้อเสนอแนะด้านการประชาสัมพันธ์
 - 5.1 ห้องสมุดควรมีหนังสือเกี่ยวกับลีลาศมากกว่านี้
 - 5.2 ห้องสมุดควรให้การบริการอย่างดี มากกว่าการจับผิดเรื่องการแต่งกายหรือเรื่องส่วนตัว

- 5.3 ห้องสมุดควรติดเครื่องปรับอากาศ
- 5.4 อาจารย์ผู้สอนควรมีตำราใหม่ ๆ ประกอบการสอน
6. ข้อเสนอแนะด้านการประเมินผล
 - 6.1 อาจารย์ควรมีเกณฑ์วัดผลที่แน่นอน
 - 6.2 ควรวัดผลโดยให้ความสำคัญด้านการปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี
 - 6.3 อาจารย์ควรมีความยุติธรรม ให้ความเสมอภาคในการวัดผล
 - 6.4 อาจารย์ควรยึดหลักการวัดผลตามที่ตกลงไว้ มากกว่าเรื่องส่วนตัว
 - 6.5 อาจารย์ไม่ควรมีอคติกับนักศึกษาบางพวก ทำให้มีการเบี่ยงเบนการวัดผล

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อทราบปัญหาการเรียนการสอนวิชาลีลาศของนักศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาลีลาศ ระหว่างนักศึกษาหญิงกับ

นักศึกษาชาย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เฉพาะวิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร 8 แห่ง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาลีลาศ ในภาคต้นของปีการศึกษา 2538 โดยวิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากจำนวนนักศึกษาหญิง 420 คน นักศึกษาชาย 418 คน สุ่มตัวอย่างมา 202 และ 200 คน ตามลำดับ ตามสัดส่วนวิธีทางสถิติของ โรเบิร์ต วี เครจกี และดาร์ล ดับบลิว มอร์แกน (Robert V. Krejcie and Daryle W. Morgan) วิทยาเขตทั้ง 8 ได้แก่

1. วิทยาเขตระยอง
2. วิทยาเขตเทคโนโลยีกรุงเทพ
3. วิทยาเขตบึงพระมิตร จักรวรรดิ
4. วิทยาเขตบึงพระมิตร มหาเมฆ
5. วิทยาเขตพณิชยการพระนคร
6. วิทยาเขตพระนครเหนือ
7. วิทยาเขตพระนครใต้
8. วิทยาเขตเพาะช่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้า

ใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อสำรวจปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร แบ่งเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 รายละเอียดของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) และปลายเปิด (Open-Ended)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาลีลาศทั้ง 6 ด้านคือ

- 2.1 ปัญหาด้านการเรียนของนักศึกษา
- 2.2 ปัญหาด้านการสอนของอาจารย์
- 2.3 ปัญหาด้านการจัดอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก
- 2.4 ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
- 2.5 ปัญหาด้านการใช้แหล่งค้นคว้า
- 2.6 ปัญหาด้านการประเมินผลการเรียน

เป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิด (Close-Ended Questionnaires) และแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale)

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับความต้องการปรับปรุงแก้ไขงานปัญหาทั้ง 6 ด้านของตอนที่ 2 โดยใช้แบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open-Ended Questionnaires)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย เปรียบเทียบแต่ละด้านเป็นรายชื่อ โดยใช้ร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ปัญหาการเรียนลีลาศของนักศึกษา เปรียบเทียบนักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชายเป็นรายชื่อ โดยใช้สถิติไคสแควร์ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ตอนที่ 3 สรุปปัญหา ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะแบบปลายเปิดระหว่างนักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชายโดยรวม แล้วนำเสนอเป็นความเรียง

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาลีลาส ระหว่างนักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชายจากกลุ่มตัวอย่างเป็นร้อยละ ปรากฏว่า

1. ปัญหาด้านการเรียนของนักศึกษาหญิงและชาย พบว่าปัญหาในข้อ 1 การค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมของนักศึกษา นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาจำนวนมากที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 50.5 และ 52 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือ ร้อยละ 6.4 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือร้อยละ 1.5 ในข้อ 2 ความกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาจำนวนมากที่สุดเหมือนกันที่ระดับปัญหามานกลางคือ ร้อยละ 45.5 และ 39 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือร้อยละ 2.5 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือร้อยละ 0 ในข้อ 3 ปัญหาในการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 32 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางคือร้อยละ 35 ส่วนจำนวนน้อยที่สุด นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 6.5 และ 5.5 ตามลำดับ ในข้อ 4 การวิพากษ์วิจารณ์และซักถามของนักศึกษา นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาจำนวนมากที่สุดที่ระดับปัญหามานกลางเหมือนกันคือร้อยละ 52.5 และ 42.1 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดเหมือนกันคือร้อยละ 5 และ 1.5 ตามลำดับ ในข้อ 5 การช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้าน การเรียนของนักศึกษา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากคือร้อยละ 29.2 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยคือ ร้อยละ 35.5 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดเหมือนกันคือร้อยละ 11.9 และ 9 ตามลำดับ ในข้อ 6 นักศึกษาขาดการฝึกซ้อมทักษะนอกเวลา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางคือร้อยละ 37 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากคือร้อยละ 32.5 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือร้อยละ 6 และ 6.5 ตามลำดับ
2. ปัญหาด้านการสอนของอาจารย์ พบว่าในข้อ 1 การเตรียมการสอนของอาจารย์ นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายจำนวนมากที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยเหมือนกันคือ ร้อยละ 39.6

และ 35 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 2.5 และ 5 ตามลำดับ ในข้อ 2 ความชัดเจนของการสาธิตทักษะท่าทาง นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย จำนวนมากที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหามากเหมือนกันคือ ร้อยละ 39.4 และ 34 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 3.5 และ 6 ตามลำดับ ในข้อ 3 ความคิดริเริ่ม ดัดแปลงการสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายจำนวนมากที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 43.1 และ 42 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 0 และ 4.5 ตามลำดับ ในข้อ 4 การตรงต่อเวลา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปานกลางคือ ร้อยละ 29.2 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากคือ ร้อยละ 27.5 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 3.5 และ 5.5 ตามลำดับ ในข้อ 5 บุคลิกภาพของอาจารย์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับมากที่สุดคือ ร้อยละ 31 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากคือ ร้อยละ 38.5 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 3 และ 5.5 ตามลำดับ ในข้อ 6 ความประหลาดใจของอาจารย์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือ ร้อยละ 28.2 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากคือ ร้อยละ 32.5 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายเหมือนกันคือ ร้อยละ 5.4 และ 7.5 ตามลำดับ ในข้อ 7 ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักศึกษาทั้งในและนอกเวลาเรียนของอาจารย์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือ ร้อยละ 28.7 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหปานกลาง ร้อยละ 32 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 3.5 และ 6 ในข้อ 8 การไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากเหมือนกันคือ ร้อยละ 46 และ 36.5 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 2 และ 0 ตามลำดับ ในข้อ 9 การอธิบายลักษณะรายวิชาและกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน วิธีการวัดผลให้นักศึกษาทราบก่อนเรียน จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากเหมือนกันคือ ร้อยละ 31.2 และ 36.5 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 2 และ 3.5 ตามลำดับ ในข้อ 10

การวิจัยสถิติสรุปกรณีในการเรียนการสอน เช่น วิดีทัศน์เกี่ยวกับการลีลาศ จำนวนมากที่สุดของ นักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยคือ ร้อยละ 28.2 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามาก, ปานกลาง และน้อยที่สุดเท่ากันคือ ร้อยละ 22.3 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ ระดับปัญหามากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 8.4 และ 12.2 ตามลำดับ

3. ปัญหาด้านอุปกรณ์การสอนของอาจารย์ พบว่าในข้อ 1 ความเพียงพอของอุปกรณ์ เครื่องเสียงจำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 33.2 และ 33.8 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 2.5 และ 6.6 ตามลำดับ ในข้อ 2 คุณภาพของอุปกรณ์เครื่องเสียง จำนวนมากที่สุด ของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 43.1 และ 41.4 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 2 และ 13.1 ตามลำดับ ในข้อ 3 ความสะดวกในการใช้อุปกรณ์การเรียนและการฝึกซ้อมลีลาศ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 46.2 และ 30.8 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 0 และ 12.6 ตามลำดับ ในข้อ 4 ความเพียงพอของสถานที่การเรียนการสอน จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิง และนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 26.9 และ 28.3 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุด นักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือ ร้อยละ 9.1 นักศึกษาชายอยู่ที่ ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 8.6 ในข้อ 5 ความเหมาะสมของสถานที่ทำการสอนหรือ ฝึกซ้อม เช่น พื้นไม้เรียบ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางคือ ร้อยละ 33.7 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากคือ ร้อยละ 34.8 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิง และนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 6.9 และ 4.5 ตามลำดับ ในข้อ 6 ขนาดของสถานที่เรียนกับจำนวนนักศึกษา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ ระดับปัญหปานกลางคือ ร้อยละ 38 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากคือ ร้อยละ 30.8 ส่วนจำนวนน้อยที่สุด นักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือ ร้อยละ 10.5 นักศึกษาชายอยู่ที่ ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 4.5 ในข้อ 7 ห้องน้ำห้องส้วม จำนวนมากที่สุดของนักศึกษา หญิงอยู่ที่ระดับปัญหปานกลางคือ ร้อยละ 30.7 นักศึกษาชายที่ระดับปัญหามากคือ ร้อยละ 34

ส่วนจำนวนน้อยที่สุดนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 11.9 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือ 9.8 ในข้อ 8 จำนวนลอกเกอรั่ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 29.7 และ 43.8 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุด นักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือ ร้อยละ 13.9 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากคือ ร้อยละ 9.3 ในข้อ 9 นี้คัมนี้าซี จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากกลางคือ ร้อยละ 33.7 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยคือ ร้อยละ 27.8 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือร้อยละ 10.9 และ 10.3 ตามลำดับ

4. ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่าในข้อ 1 การบริการให้คำปรึกษาของวิทยาเขตในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสีลาศ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 49 และ 48 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 1.5 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดคือ ร้อยละ 4 ในข้อ 2 ความไม่สนใจและการเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสีลาศของนักศึกษา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 39 และ 48 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 1 และ 3 ตามลำดับ ในข้อ 3 ประสิทธิภาพและความรู้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสีลาศของนักศึกษา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากกลางคือ ร้อยละ 58.9 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยคือ ร้อยละ 33.3 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 1 และ 6.1 ตามลำดับ ในข้อ 4 ความร่วมมือและการประสานงานที่ดีระหว่างนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 30.2 และ 41.4 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดก็อยู่ในระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 1 และ 3.5 ตามลำดับ ในข้อ 5 ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 52.3 และ 37.9 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย อยู่ที่

ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 2.5 และ 4 ตามลำดับ ในข้อ 6 นักศึกษามิงานเกี่ยวกับการเรียนมากจนไม่มีเวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสัปดาห์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 43.1 และ 35.9 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 6.9 และ 2 ตามลำดับ ในข้อ 7 เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 49.5 และ 43.4 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งหญิงและชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 4 และ 3.5 ตามลำดับ ในข้อ 8 อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสัปดาห์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 32.5 และ 40.9 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 9 และ 5.6 ตามลำดับ ในข้อ 9 งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 31.2 และ 44.4 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 8.9 และ 5.1 ตามลำดับ ในข้อ 10 สถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสัปดาห์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 36.5 และ 45.5 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 5 และ 3.5 ตามลำดับ ในข้อ 11 การประเมินผลงานที่จัดกิจกรรมขึ้นเพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายที่ระดับปัญหามานกลางเหมือนกันคือ ร้อยละ 39 และ 46 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 2 และ 4 ตามลำดับ

5. ปัญหาด้านการใช้แหล่งค้นคว้า พบว่าในข้อ 1 หนังสือ วารสาร และเอกสารการสัปดาห์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามานกลางคือ ร้อยละ 31.5 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อย ร้อยละ 31.8 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 10 และ 6.6 ตามลำดับ ในข้อ 2 ความสะดวกในการใช้ห้องสมุด จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามานกลาง ร้อยละ 44 นักศึกษา

ชายอยู่ที่ระดับปัญหามาก ร้อยละ 39.9 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันทั้ง นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายคือ ร้อยละ 9 และ 1 ตามลำดับ ในข้อ 3 การเห็นความสำคัญ และความจำเป็นในการใช้ห้องสมุดของนักศึกษา จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากปานกลาง ร้อยละ 37 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามาก ร้อยละ 37.4 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของ นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 8.5 และ 2.5 ตามลำดับ

6. ปัญหาด้านการประเมินผล พบว่าในข้อ 1 เกณฑ์ในการวัดประเมินผลภาคปฏิบัติ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากปานกลางร้อยละ 43.1 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับ ปัญหามากร้อยละ 31.1 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหาน้อยที่สุดร้อยละ 0 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากที่สุด ร้อยละ 4.5 ในข้อ 2 เกณฑ์ในการวัดประเมินผลภาค ทฤษฎี จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากปานกลางคือ ร้อยละ 45.5 นักศึกษาชาย อยู่ที่ระดับปัญหามากร้อยละ 37.9 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับ ปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือร้อยละ 1 และ 3.5 ตามลำดับ ในข้อ 3 วิธีการวัดและประเมินผล จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงอยู่ที่ระดับปัญหามากปานกลาง ร้อยละ 41.1 นักศึกษาชายอยู่ที่ระดับ ปัญหามากร้อยละ 34.8 ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหาน้อย ที่สุดคือร้อยละ 1 และ 3.5 ตามลำดับ ในข้อ 4 ความยุติธรรมในการวัดและประเมินผลของ อาจารย์ จำนวนมากที่สุดของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ที่ระดับปัญหามากเหมือนกันคือ ร้อยละ 31.7 และ 30.3 ตามลำดับ ส่วนจำนวนน้อยที่สุดทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายอยู่ใน ระดับปัญหาน้อยที่สุดเหมือนกันคือ ร้อยละ 6.9 และ 9.1 ตามลำดับ

ผลการเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาสถิติ ระหว่างนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย จากกลุ่มตัวอย่างด้วยสถิติไคสแควร์ ปรากฏว่า

1. ปัญหาด้านการเรียนของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย พบว่านักศึกษาหญิงกับ นักศึกษาชาย มีปัญหาด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้ง 6 ข้อ คือ การค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมของนักศึกษา, ความกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา, ปัญหา

ในการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอของนักศึกษา, การวิพากษ์วิจารณ์และซักถามของนักศึกษา, ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้านการเรียนของนักศึกษา และนักศึกษาขาดการฝึกซ้อมทักษะนอกเวลา

2. ปัญหาด้านการสอนของอาจารย์ พบว่านักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย มีปัญหาด้านการสอนของอาจารย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อ 3 ข้อ 4 ข้อ 5 ข้อ 7 และ ข้อ 8 ดังนี้ ความคิดริเริ่ม ตัดแปลงการสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์, การตรงต่อเวลา, บุคลิกภาพของอาจารย์, ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักศึกษา ทั้งในและนอกเวลาเรียนของอาจารย์ และการไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามลำดับ

3. ปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่านักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย มีปัญหาด้านอุปกรณ์การสอนสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อ 1 ข้อ 2 ข้อ 3 ข้อ 6 และข้อ 8 ดังนี้ ความเพียงพอของอุปกรณ์เครื่องเสียง, คุณภาพของอุปกรณ์เครื่องเสียง, ความสะดวกในการใช้อุปกรณ์การเรียนและการฝึกซ้อมลีลาศ, ขนาดของสถานที่เรียนกับจำนวนนักศึกษา และจำนวนล็อกเกอร์ ตามลำดับ

4. ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่านักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชายมีปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อ 7 และข้อ 8 และมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อ 1 ข้อ 2 ข้อ 3 ข้อ 4 ข้อ 5 ข้อ 6 ข้อ 9 ข้อ 10 และข้อ 11 ดังนี้ การบริการให้คำปรึกษาของวิทยาเขตในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ, ความไม่สนใจ และการเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ, ประสิทธิภาพและความรู้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศของนักศึกษา, ความร่วมมือและประสานงานที่ดีระหว่างนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหาร, ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษา, นักศึกษามีงานเกี่ยวกับการเรียนมากจนไม่มี เวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ, งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ สถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศและการประเมินผลงานที่จัดกิจกรรมขึ้น เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

5. ปัญหาด้านการใช้แหล่งค้นคว้า พบว่านักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย มีปัญหาด้านการใช้แหล่งค้นคว้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้ง 3 ข้อ ดังนี้ หนังสือ วารสาร และเอกสารการสืบเสาะ, ความสะดวกในการใช้ห้องสมุด และการเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการใช้ห้องสมุดของนักศึกษา

6. ปัญหาด้านการใช้แหล่งค้นคว้า พบว่านักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย มีปัญหาด้านการประเมินผลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อ 4 และมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในข้อ 1 ข้อ 2 และ ข้อ 3 ดังนี้ เกณฑ์ในการวัดประเมินผลวิชาภาคปฏิบัติ, เกณฑ์ในการวัดประเมินผลวิชาภาคทฤษฎี, วิธีการวัดและประเมินผล และความยุติธรรมในการวัดและประเมินผลของอาจารย์

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาลีลาศระหว่างนักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชาย สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร ด้วยสถิติไคแอสควร์ พบว่า

1. ปัญหาการเรียนของนักศึกษา มีปัญหาแตกต่างกัน 6 ด้าน คือ ด้านการค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมของนักศึกษา, ด้านความกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา, ปัญหาในการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ, ด้านการวิพากษ์วิจารณ์และซักถามของนักศึกษา, ด้านความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนของนักศึกษาและปัญหาด้านการฝึกซ้อมทักษะนอกเวลา ซึ่งสาเหตุแห่งความแตกต่างอาจเนื่องมาจากสาเหตุโดยรวมดังนี้

1.1 นักศึกษาหญิงมีความรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาชาย ทั้งด้านการเข้าเรียน การฝึกซ้อมและการค้นคว้าเพิ่มเติม

1.2 อาจารย์ส่วนมากเป็นผู้ชาย อาจให้ความสนใจสอนนักศึกษาหญิงมากกว่า

1.3 นักศึกษาชายมีความกล้าพูดซักถามมากกว่า

1.4 วิชานี้ต้องใช้ลีลาช้ากว่าการเล่นกีฬา นักศึกษาชายอาจไม่ชอบ

2. ปัญหาด้านการสอนของอาจารย์ นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันในด้านความคิดริเริ่ม ดัดแปลงการสอนให้เหมาะสม, ด้านการตรงต่อเวลา, ด้านบุคลิกภาพของอาจารย์, ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักศึกษาทั้งในและนอกเวลาเรียนของอาจารย์ และการไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน ซึ่งอาจมีสาเหตุแห่งความแตกต่างโดยรวมดังนี้

- 2.1 อาจารย์บางส่วนไม่มีเทคนิคปรับตัวให้ทันสมัย
- 2.2 อาจารย์บางส่วนไม่ตรงต่อเวลา
- 2.3 อาจารย์ส่วนมากเป็นชาย อาจวางตัวโน้มเอียงไปทางนักศึกษาหญิง
- 2.4 อาจารย์ขาดมนุษยสัมพันธ์
- 2.5 อาจารย์อาจสอนโดยวิธีสั่งรูดยมาให้นักศึกษาคิดเลย

3. ปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันในด้านความเพียงพอของอุปกรณ์ เครื่องเสียง, ด้านคุณภาพอุปกรณ์ เครื่องเสียง, ความสะดวกในการใช้อุปกรณ์การเรียนและการฝึกซ้อมลีลาศ, ขนาดของสถานที่เรียนกับจำนวนนักศึกษา และด้านจำนวนสื่อเคอร์รี่ซึ่งอาจมีสาเหตุแห่งความแตกต่างโดยรวมดังนี้

- 3.1 บางวิทยาเขตอุปกรณ์ เครื่องเสียงไม่เพียงพอ
- 3.2 คุณภาพของอุปกรณ์ เครื่องเสียงของแต่ละวิทยาเขตแตกต่างกัน
- 3.3 บางวิทยาเขตไม่ได้รับความสะดวกในการยืมอุปกรณ์
- 3.4 ขนาดของสถานที่บางวิทยาเขตคับแคบ
- 3.5 บางวิทยาเขตไม่มีสื่อเคอร์รี่ให้บริการ

4. ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันด้านการบริการให้คำปรึกษาของวิทยาเขตในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ, ด้านความไม่สนใจและการเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร, ประสิทธิภาพและความรู้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศของนักศึกษา, ความร่วมมือและประสานงานที่ดีระหว่างนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหาร, ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษา, นักศึกษามีงานเกี่ยวกับการเรียนมากจนไม่มีเวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ,

งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ. สถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ และการประเมินผลงานที่จัดกิจกรรมขึ้น เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ซึ่งสาเหตุแห่งความแตกต่างอาจเป็นเพราะ

- 4.1 วิทยาเขตที่มีนักศึกษาหญิงหรือนักศึกษาชายมาก มีการให้บริการปรึกษาแตกต่างกัน
 - 4.2 วิทยาเขตทางด้านคหกรรมซึ่งเป็นหญิงมาก การทำกิจกรรมจะอยู่ภายใต้กำกับของอาจารย์
 - 4.3 บางวิทยาเขตอาจารย์ไม่กระตุ้นให้นักศึกษาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เนื่องจากกลัวนักศึกษาถ่อการทะเลาะวิวาท
 - 4.4 วิทยาเขตที่มีนักศึกษามากจะไม่ค่อยได้รับความร่วมมือจากอาจารย์ เนื่องจากอาจารย์สายวิชาช่างจะต้องสอรอบปายและรับงานนอก ไม่ค่อยมีเวลาให้นักศึกษา
 - 4.5 นักศึกษาหญิงสายคหกรรมและสายอื่นส่วนมากจะมีความรับผิดชอบต่อการบ้าน จึงรู้สึกว่ามีงานด้านการเรียนมากเกินไป
 - 4.6 งบประมาณวิทยาเขตที่มีนักศึกษาหญิงมาก จะมีงบประมาณน้อยกว่า
5. ปัญหาด้านการใช้แหล่งค้นคว้า นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาค้นคว้ากันในด้านหนังสือ วารสาร และเอกสารการลีลาศ, ด้านความสะดวกในการใช้ห้องสมุดและการเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการใช้ห้องสมุดของนักศึกษา สาเหตุแห่งความแตกต่างอาจเป็นเพราะ
- 5.1 นักศึกษาหญิงใช้ห้องสมุดมากกว่านักศึกษาชาย จึงเห็นปัญหามากกว่า
 - 5.2 นักศึกษาชายมักแต่งกายไม่สุภาพเลยไม่ได้รับความสะดวกในการใช้ห้องสมุด
 - 5.3 นักศึกษาชายไม่ชอบเข้าห้องสมุด
6. ปัญหาการประเมินผล นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาค้นคว้ากันในด้านเกณฑ์การวัดประเมินผลวิชาภาคปฏิบัติ, เกณฑ์ในการวัดประเมินผลภาคทฤษฎีและวิธีการวัดประเมินผล สาเหตุแห่งความแตกต่างอาจเป็นเพราะ

- 6.1 เกณฑ์การวัดผลของอาจารย์ทั้งภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎี แสดงออกให้นักศึกษาเห็นความไม่เป็นธรรม เช่น อาจารย์ไม่ไปทางเพศใดเพศหนึ่งมากเกินไป
- 6.2 วิธีการวัดผลไม่แน่นอน อาจขึ้นอยู่กับอารมณ์ของอาจารย์ผู้สอน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะด้านการเรียนของนักศึกษา
 - 1.1 ควรตั้งใจฟังอาจารย์ ไม่คุยหรือส่งเสียงดัง
 - 1.2 ควรเข้าห้องเรียนให้ตรงเวลาและสม่ำเสมอ
 - 1.3 ควรแต่งกายให้สุภาพ
 - 1.4 นักศึกษาชายควรให้เกียรตินักศึกษาหญิง
 - 1.5 ควรแบ่งกลุ่มช่วยเหลือกัน
 - 1.6 ห้ามฝึกซ้อมนอกเวลา
2. ข้อเสนอแนะด้านการสอนของอาจารย์
 - 2.1 ควรแต่งกายให้เหมาะสมกับการสอนลีลาศ
 - 2.2 ควรให้ความสำคัญกับนักศึกษาเท่าเทียมกัน
 - 2.3 ควรสาธิตซ้ำบ่อย ๆ
 - 2.4 ควรพูดให้สุภาพ
 - 2.5 ควรตรงต่อเวลา
 - 2.6 ให้ความสำคัญของการสอน ไม่เอาเวลาสอนไปคุยหรือทำงานอื่น
 - 2.7 ควรให้ความสำคัญในการประเมินผล
 - 2.8 ควรใช้สื่อสมัยใหม่ เช่น CD, VDO.
 - 2.9 ไม่ควรสูบบุหรี่ขณะสอน
3. ข้อเสนอแนะด้านการจัดอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก
 - 3.1 ควรมีห้องเรียนลีลาศโดยเฉพาะ
 - 3.2 พื้นห้องเรียนลีลาศควรมีความเหมาะสมคล้ายสถานที่ลีลาศ

- 3.3 ควรจัดสื่อเอกสารให้เพียงพอ
- 3.4 ควรอำนวยความสะดวก เรื่องสถานที่และอุปกรณ์ในการช้อนนอกเวลา
4. ข้อเสนอแนะด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ
 - 4.1 อาจารย์ควรมีประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมเสริม
 - 4.2 อาจารย์ควรให้จัดกิจกรรมภายนอกวิทยาเขต
 - 4.3 วิทยาเขตควรให้ความสำคัญการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากกว่านี้
 - 4.4 ควรจัดกิจกรรมร่วมกับสถานศึกษาอื่น ๆ
 - 4.5 ควรพาไปออกงานลีลาศอื่น ๆ
5. ข้อเสนอแนะด้านการประชาสัมพันธ์
 - 5.1 ห้องสมุดควรมีหนังสือเกี่ยวกับลีลาศมากกว่านี้
 - 5.2 ห้องสมุดควรให้บริการอย่างดี มากกว่าการจับผิดเรื่องการแต่งกาย หรือเรื่องส่วนตัว
 - 5.3 ห้องสมุดควรติดเครื่องปรับอากาศ
 - 5.4 อาจารย์ผู้สอนควรมีตำราใหม่ ๆ ประกอบการสอน
6. ข้อเสนอแนะด้านการประเมินผล
 - 6.1 อาจารย์ควรมีเกณฑ์วัดผลที่แน่นอน
 - 6.2 ควรวัดผลโดยให้ความสำคัญด้านการปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี
 - 6.3 อาจารย์ควรมีความยุติธรรม ให้ความเสมอภาคในการวัดผล
 - 6.4 อาจารย์ควรยึดหลักการวัดผลตามที่ตกลงไว้ มากกว่าเรื่องส่วนตัว
 - 6.5 อาจารย์ไม่ควรมือคดติดกับนักศึกษาบางพวก ท้าให้มีการเบี่ยงเบนการวัดผล

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรศึกษาปัญหาจากคณาจารย์ในวิทยาเขต เพื่อเปรียบเทียบด้วย
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบจากวิทยาเขตที่มีจำนวนนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงใกล้เคียงกัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จาเนียร ศิลพานิช. หลักและวิธีการสอน. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมอาชีพฯ. 2538.
- คารณี นวพันธ์. แบบประเมินค่าความสามารถลีลาศสำหรับนักเรียนระดับอุดมศึกษา.
ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
2528. อัดสำเนา.
- ทวีพงษ์ กลิ่นหอม. คู่มือลีลาศ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรไทย. 2521.
- บุญเลิศ กระบวนแสง. คู่มือฝึกเบสิกลีลาศ ชุดที่ 1. กรุงเทพฯ : แก่นทองการพิมพ์.
2521.
- ปิยะชาติ ลัทธวิภูศิริ. ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์พลศึกษา และนักศึกษา เกี่ยวกับ
ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2528. อัดสำเนา.
- ประคอง กรรณสุด. สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช. 2513.
- พิชิต ภูติจันทร์. ลีลาศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์. 2531.
- พลศึกษา, กรม. คู่มือการสอนลีลาศ. กรุงเทพฯ : ฝ่ายวิชาการ. 2531.
- เลิศชัย สอนสุภาพ. ความคิดเห็นของอาจารย์พลศึกษาและนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาเกี่ยวกับ
ปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2526. อัดสำเนา.
- วิศาล เครือคล้าย. ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการเรียน
การสอนวิชาพลศึกษา ในกลุ่มวิชาพื้นฐานทั่วไป ระดับปริญญาตรี ของกลุ่มวิทยาลัยครู
ภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2529.
อัดสำเนา.
- วีรศักดิ์ วีระชาติพิทักษ์ชน. ความคิดเห็นของอาจารย์พลศึกษาและนักศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม
การสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2529. อัดสำเนา.

- วรศักดิ์ เพียรชอบ. หลักและวิธีสอนวิชาพลศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2521.
- สุมาลี เพชรศิริ. แบบประเมินค่าความสามารถทางกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา. ปรินคานีพจน์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- สุรางค์ ใจวัตรภู. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- สมบัติ ศรีทองอินทร์. ปัญหาการเรียนการสอนวิชายูโดในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532. อัดสำเนา.
- อนันต์ ศรีโรสภา. การวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2520.
- อัญชลี บุญเดช. ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัว. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.
- Boeh, Sarah Marshall. "The Effectiveness of Labanotation in Learning Ballroom Dance," Dissertation Abstracts. 2580 : February, 1993.
- Dipalma, Eleanor Marie. "Liltan Winifred Espinak, Pioneer : Her Life and Work in the Profession of Dance Therapy." (Espinar Liltan Winifred, Movement Therapy). Dissertation Abstracts. 3910 : May, 1994.
- Moore, Alex. Balloom Dancing. 8th ed. Great Britain : Pitman Press, 1976.
- Stanley, Kimberly Constance T. "Education Through Dance : A Multi-cultural Theoretical Framework." Dissertation Abstracts. 168 : August, 1994.

ពាក្យបញ្ជាក់

แบบสอบถามเพื่อการทาวิจัยเรื่อง

ปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

วิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีความมุ่งหมายเพื่อทราบปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุงการสอนวิชาลีลาศ ในสถาบันราชมงคล กรุงเทพมหานคร
2. แบบสอบถามชุดนี้แบ่งเป็น 3 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 เป็นคำถามชนิดปลายปิด
 - ตอนที่ 3 เป็นคำถามชนิดปลายเปิด
3. แบบสอบถามมีทั้งหมด 11 หน้า
4. ขอขอบคุณที่ตอบแบบสอบถามอย่างจริงจัง

ตอนที่ 2

ปัญหาด้านการเรียนการสอนวิชาลีลาศ

2.1 ปัญหาการเรียนของนักศึกษา

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
1. การค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมของนักศึกษา
2. ความกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา
3. ปัญหาในการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอของ นักศึกษา
4. การวิพากษ์วิจารณ์และซักถามของนักศึกษา
5. ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้าน การเรียนของนักศึกษา
6. นักศึกษาขาดการฝึกซ้อมทักษะนอกเวลา

2.2 ปัญหาด้านการสอนของอาจารย์

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. การเตรียมการสอนของอาจารย์
2. ความชัดเจนของการสาธิตทักษะท่าทาง
3. ความคิดริเริ่ม คัดแปลงการสอนให้ เหมาะสมกับสถานการณ์
4. การตรงต่อเวลา
5. บุคลิกภาพของอาจารย์
6. ความประพฤติของอาจารย์
7. ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์ อันดีกับนักศึกษา ทั้งในและนอกเวลาเรียน ของอาจารย์
8. การไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา เกี่ยวกับการเรียนการสอน
9. การอธิบายลักษณะรายวิชาและกำหนด กิจกรรมการเรียนการสอน วิธีการวัดผล ให้นักศึกษาทราบก่อนเรียน
10. การใช้วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน เช่น วัสดุทัศนศึกษา เกี่ยวกับการลีลาศ

2.3 ปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
1. ความเพียงพอของอุปกรณ์เครื่องเสียง
2. คุณภาพของอุปกรณ์เครื่องเสียง
3. ความสะดวกในการใช้อุปกรณ์การเรียน และการฝึกซ้อมลีลาศ
4. ความเพียงพอของสถานที่การเรียนการสอน
5. ความเหมาะสมของสถานที่ทำการสอนหรือ ฝึกซ้อม เช่น พื้นไม่เรียบ
6. ขนาดของสถานที่เรียนกับจำนวนนักศึกษา
7. ห้องน้ำห้องส้วม
8. จำนวนลิฟต์เคอร์
9. น้ำดื่ม น้ำชา

2.4 ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
1. การบริการให้คำปรึกษาของวิทยาเขต ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชา ลีลาศ
2. ความไม่สนใจ และการเห็นความสำคัญ ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ
3. ประสบการณ์และความรู้ในการจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตรลีลาศของนักศึกษา
4. ความร่วมมือ และประสานงานที่ีระหว่าง นักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร
5. ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรของนักศึกษา
6. นักศึกษามีงานเกี่ยวกับการเรียนมาก จนไม่มีเวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ
7. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ลีลาศ
8. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัด กิจกรรมเสริมหลักสูตรลีลาศ
9. งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ลีลาศ

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
10. สถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ลีลาศ
11. การประเมินผลงานที่จัดกิจกรรมขึ้น เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

2.5 ปัญหาด้านการราชันหลังคันคว้า

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
1. หนังสือ วารสาร และเอกสารการลีลาศ
2. ความสะดวกในการใช้ห้องสมุด
3. การเห็นความสำคัญและความจำเป็น ในการใช้ห้องสมุดของนักศึกษา

2.6 ปัญหาการประเมินผล

รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
1. เกณฑ์ในการวัดประเมินผลวิชาภาคปฏิบัติ
2. เกณฑ์ในการวัดประเมินผลวิชาภาคทฤษฎี
3. วิธีการวัดและประเมินผล
4. ความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล ของอาจารย์

ตอนที่ 3

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง การจัดการเรียนการสอน

1. ข้อเสนอแนะด้านการเรียนของนักศึกษา

.....
.....
.....
.....
.....

2. ข้อเสนอแนะด้านการสอนของอาจารย์

.....
.....
.....
.....
.....

3. ข้อเสนอแนะด้านการจัดอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก

.....
.....
.....
.....
.....

4. ข้อเสนอแนะด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาศิลปะ

.....

.....

.....

.....

.....

5. ข้อเสนอแนะด้านการใช้แหล่งค้นคว้า

.....

.....

.....

.....

.....

6. ข้อเสนอแนะด้านการประเมินผลการเรียน

.....

.....

.....

.....

.....

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายอวยชัย ชื่อสกุล เขียวขำ

เกิดวันที่ 17 เดือนเมษายน พุทธศักราช 2494

สถานที่เกิด บ้านตะเกียบ ตำบลหนองแก

อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 246/31 ซอย 6/2 หมู่บ้านชวนชื่นพาร์ควิล

ถนนตลิ่งชัน-บางบัวทอง เขตตลิ่งชัน

กรุงเทพฯ 10170

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 6

สถานที่ทำงานปัจจุบัน สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2514 มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนปทุมคงคา

พ.ศ.2517 ค.บ. (พลศึกษา) จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ.2540 กศ.ม. (วิชาเอกพลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร